

Dundadznieks

Nr. 22 (193) decembris 2014 Dundagas novada pašvaldības izdevums

www.dundaga.lv

Godājamie novadnieki!

Ziemassvētku tuvums ir laiks, kad mēs cits citam ko vēlam — laimi, veselību, veiksmi un prieku. Es gribu novēlēt ko MUMS VISIEM — atbildības izjūtu. Atbildību pret saviem tuvajiem — ģimeni, pārējiem tuviniekiem; atbildību pret darbu, ko darām; atbildību pret līdzcilvēkiem. Reizēm svešiem, nepazīstamiem, bet — cilvēkiem! Es ticu — ja kļūsim atbildīgi, tad Ziemassvētku gars mūsos dzīvos gan pavasara ziedu laikā, gan vasaras svelmē, gan rudens lietavās!

Priecīgus Ziemassvētkus un laimīgu Jauno gadu vēlot,

Visvaldis Radelis, Dundagas novada izpilddirektors

Priecīgus Ziemassvētkus! Laimīgu Jauno gadu!

Lai mēs Jaunajā gadā spētu padarīt pasauli gaišāku un cilvēkus — laimīgākus!

SIA Kolkasrags izpilddirektors Jānis Dambītis

Gribas, lai baltā pasaulē
Balti sniegi sniegt
Un pa baltiem lielceļiem
Balti cilvēki iet.
Un lai baltos cilvēkos
Baltas domas dzimst.
Un lai katru dienu
Baltus darbus veic.
Un pēc darbdiemām
Balti svētki sveic.

Gaišus Ziemassvētkus un laimīgu Jauno gadu vēl SIA Vilnas fabrika kolektīvs

Lai Jaunajā gadā piepildās skaistākie Ziemassvētku sapņi!

Daudz gaišu dienu gaidīt un sveikt,
Daudz labu darbu plānot,
Daudz mīļu vārdu dzirdēt un teikt
Jaunajā gadā!

Invalidu biedrība Cerība

Atkal mēs esam ceļā —
ceļā uz laimi,
ceļā uz zvaigznēm,
ceļā uz cerībām,
ceļā uz nezināmo,
ceļā uz prieku,
ceļā uz labākiem laikiem,
ceļā uz sapni,
ceļā uz dzīvi, kāda tā ir,
un beigu beigās —
ceļā uz Ziemassvētkiem!

SIA Dundagas meži novēl
2015. gadā katram satikt nesatīktu, atrast meklēto un piepildīt nepiepildīto!

Ja brīnumam tic, tas piepildās!
Ja brīnumu gaida, tas atnāk!
Ja brīnumā dalās,

tas sagādā prieku!

Veselības, prieka un gandarījuma pilnu svētku laiku un visu 2015. gadu!

Jūsu Latvijas aptieka Dundagā

Tik baltu kā ziemas sniegu,
Tik siltu kā saules dienu
Lai rūķīši atnes jums prieku,
Kas svētkos nekad nav par lieku!

Pateicamies par veiksmīgu sadarbību aizvadītajā gadā un

novēlam baltu ceļu Ziemassvētku brīnumam un Jaunā gada cerībām!

Piensaimnieku lauksaimniecības pakalpojumu kooperatīvās sabiedrības Dundaga kolektīvs un valde

Laimīt, mums Ziemassvētkos mīlumu dāvā
un svecīti, gaiši kas mirdz,
Laimīt, mums sirsniņā prieciņu ieļej
un actiņās spožumu liec,
Laimīt, mums Ziemassvētku brīnumu sūti,
lai piepildās sapnītis kluss,
Laimīt, tu svētkos nāc arī pati,
un svētība visiem mums būs.

Baltus Ziemassvētkus, veiksmīgu Jauno gadu un visu cerību piepildījumu Dundagas novada iedzīvotājiem novēl SIA Līcis Kolkas ceha vadītāja Regīna Rūmniece

Sapostas egles svētai naktij,
Sveces no zvaigznēm aizņemas gaismu,
Arī sirdij piešķir brīnumus,
Un dvēsele dungo
Kādu tālu, bet zināmu dziesmu —
Par ticības spēku,
Par cerības liesmu,
Par laiku,
Kas cilvēkus vieno...

Marika Sviķe

Daudz baltu domu, sapņu piepildījumu un spēku visa gada garumā Kolkas un Dundagas pagasta iedzīvotājiem vēl Kolkas pensionāru apvienība Sarma

Uz Jauno gadu dāvināsim
Viens otram labus vārdus mēs,
Lai tie pavisam neizzustu
No steigas pilnas pasaules.

Kornēlija Apškrūma

Gaišus un siltus Ziemassvētkus! Veselību, možu garu, veiksmi visiem novada iedzīvotājiem Jaunajā gadā!

Pensionāru kluba Sendienas vārdā
Aina Šleinere

Lai nākamais gads ir bagāts ar labām domām, darbīgām dienām un priecīgiem atelpas brīžiem. Lai mūsos mājā un valda godaprāts, neatlaidīga griba saprasties, paciest un palīdzēt. Gaišām domām bagātus Ziemassvētkus! Jaunajā gadā piepildīt iecerēto, nepazaudēt iegūto un atrast meklēto!

SIA Dundaga

Esam izbaudījuši un izsmaržojuši gana daudz dienu. Esam gribējuši, lai dzīve mums uzsmaida. Tāpēc arī mēs ik rītu dāvājam tai savu smaidu. Ļausimies visskaistākajām iecerēm, domās īstenošim vispārdošākās idejas, nebaidīsimies plānot daudzus gadus nākotnē! Sapņošana ir brīnums. Ļausimies tai!

Svinēsim dienu, kad sauli kā zvanu
Saulgrieži augstāk pie debesīm vilks.
Ieskaties sirdī un, kopīgi lūdzot,
Ticēsim, cerēsim, dzīvosim!

Esam gandarīti, ja uz mirkli esam jums dāvājuši mieru un pašlāpību.

Vecās aptiekas vārdā
pateicība visiem par uzticību

Trīs baltas patiesības iet pa gadu takām, / Ir pirmā — Labestība katrā vārdā, ko viens otram sakām, / Tai blakus Godīgums, kam jāvalda starp mums, / Un ja vēl Pienākums šiem diviem mērķiem līdzī iet, / Tad šajā dienā citas laimes nevēliet.

Vēlam visiem novada iedzīvotājiem gaišus un satiecības piepildītus Ziemassvētkus un bagātu Jauno 2015. gadu. Lai piepildās viss,

kas iecerēts, un rodas jaunas ieceres, ko atkal piepildīt.

I/k Auto un būve

Ir atkal pienācis gaidīšanas un brīnumu laiks, kad gribas pateikties, iepriecināt kādu sev mīļu cilvēku. Nenesīsim sirdī ļaunumu, nenovīdību, skaudību, jo tam visam ir bumeranga efekts. Dzīvosim pēc pārliecības: nedarīsim citam to, ko negribam sev. Vēlu visiem dundadzniekiem veselību, satiecību, sapratni, svētību.

Priecīgus Ziemassvētkus un pārmaiņu pilnu Jauno gadu!

Drosma Greiško

Gads aiztek.

Aizsteigsies vēl simti.

Mēs nespējam tiem tālo ceļu liegt.

Bet katrs jaunais sveiks mūs silti,

Ja spēsim paši laimei roku sniegt.

Lai Ziemassvētku gaišums, mīlestība un miers pavada visu 2015. gadu!

Novēl SIA Kolkas ūdens kolektīvs

Caur mūsu sirdīm Ziemassvētki iet,
Pavisam tuvu Jaungads mīt.

Un tieši šajā laikā

Par labo nākam «Paldies» pasacīt!

Sirsniņus un mīlestības piepildītus svētkus Bītiņas grupiņas vecākiem vēl skolotājas Vija un Irina.

Mēs novēlam jums visiem baltu, pūkainu sniegu! Tādu, kurā var iegrimt, tādu, kuru var pacelt un uzvest gaisā kā baltu, mirdzošu miglu. Mēs novēlam jums bērna prieku un pašlāpību mīlestībā un pasargātībā. Mēs pateicamies visiem, kas ir šajā gadā par mums rūpējušies, visiem, kas palīdzējuši piepildīt Skapīti, visiem, kas nesuši mums ābolus, cukuru un citas vajadzīgas lietas, un īpaši pateicamies Aldim Anzenavam par lielo televizoru.

Lielie un mazie Mājinieki

Klusu, mierīgu, gaišu un priecīgu svētku laiku visiem lasītājiem vēl arī Alnis Auziņš un Diāna Siliņa!

Ciemos

20. XII Ziemassvētku pasākumi Kolkā, Vīdalē un Kaļķos.

Dundagā

21. XII Ziemassvētku pasākums pirmsskolas vecuma bērniem.

23. XII plkst. 17.00 pils salonā maskavietis Rubens Makarovs stāstīs par savas dzimtas saknēm Dundagā (sk. 8. lpp.). Īpaši aicināti Gancmanu dzimtai piederīgie.

31. XII plkst. 22.00 Vecgada balle ar grupu Vīzija. Ieeja 3 €. Būs arī salūts.

Kolkā

20. XII plkst. 16.00 koncertprogramma Ziemas sirds. Ziemassvētku dziesmas dziedās Atis Auzāns, Elizabete Zagorska un Jānis Lemežis.

31. XII plkst. 23.00 Jaunā gada sagaidīšana ar grupu Stende. Ieeja 3 €.

Kolkasragā

21. XII plkst. 15.00 Saulgriežu pasākums. Visi laipni aicināti, ņemot līdzi groziņu un Vecā gada laimes.

• Svētku egļu Kolkā. Ineses Dāvidsones foto

Runas vīriem ir spēks rokās

Domes sēdē 13. novembrī...

Piešķīra 380 € dāvanu karšu iegādei, kas paredzētas pasniegšanai 19 pateicības rakstu saņēmējiem valsts svētku pasākumā.

Pieņēma saistošo noteikumu *Grozījumi Dundagas novada domes 2011. gada 29. septembra saistošajos noteikumos nr. 18 «Par braukšanas izdevumu segšanu izglītojamiem»* projektu.

...un 27. novembrī

Piešķīra 10 000 € bērnodārza *Kurzemīte* vienas jaunas grupas telpu remonta uzsākšanai.

Nolēma 2015. gadā operatīvajā līzingā iegādāties mikroautobusu līdz 30 000 € Kolkas pagasta pārvaldei skolēnu un pašvaldības darbinieku pārvadāšanai un kompaktklases automašīnu līdz 22 000 € vērtībā novada Centrālās administrācijas vajadzībām. Pēc jauna mikroautobusa iegādes uzsāks vecā mikroautobusa atsavināšanu, savukārt pēc jaunas vieglās automašīnas iegādes vērtēs, kura no pašvaldības automašīnām ir nolietojusies visvairāk, lai to nodotu atsavināšanai.

Pieņēma saistošos noteikumus *Par nekustamā īpašuma nodokļa piemērošanu 2015. gadā*, kā arī uzdeva Centrālajai administrācijai līdz 15.08.2015. sagatavot un iesniegt domes priekšsēdētājam saistošo noteikumu projek-

tu par nekustamā īpašuma nodokļa piemērošanu 2016. gadā, nosakot arī, ka vidi degradējošu, sagruvušu vai cilvēku drošību apdraudošu būvi apliek ar 3% nekustamā īpašuma nodokļa likmi.

Nolēma veikt pašvaldības publisko ēku energosertifikāciju.

Nolēma bezstrīda kārtībā piedzīt no R.R. par īpašumu *Bērziņumi* 109,26 € nekustamā īpašuma nodokļa parādu, vērsot piedziņu uz parādnieka naudas līdzekļiem un tam piederošo kustamo un nekustamo mantu.

Nolēma vienam novada iedzīvotājam pēc ieviešanas ilgstošās sociālās aprūpes un sociālās rehabilitācijas institūcijā segt pašvaldības līdzfinansējuma daļu.

Neatļāva izstrādāt zemes ierīcības projektu nekustamā īpašuma *Mežvidi* sadalīšanai.

Piekrīta sadalīt nekustamo īpašumu *Rūmenes*. Apstiprināja zemes ierīcības projektu nekustamā īpašuma *Dižpriedes* un nekustamā īpašuma *Liblabā* robežu pārkārtošanai.

Atļāva apvienot no nekustamā īpašuma *Dižpriedes* atdalīto 0,2106 ha lielo zemes vienību ar 0,1926 ha lielo nekustamā īpašuma *Liblabā* zemes vienību. Atļāva izstrādāt zemes ierīcības projektu nekustamo īpašumu sadalīšanai: *Ūdriņi* sadalīšanai 2 daļās, *Pīlāgi* sadalīšanai 3 daļās, *Bāriņi* sadalīšanai 7 daļās.

Apstiprināja nolikumu *Atbalsts vietējo iniciatīvu projektiem*.

Noteica dzīvoklim nr. 1 *Kubalu skola* dienesta viennīcas statusu un nolēma izīrēt dienesta dzīvojamu platību Dundagas novada pašvaldības iestādes *Kubalu skola – muzejs* vadītājam Ivaram Abajam.

Izveidoja uz četriem gadiem Medību koordinācijas komisiju: Dairis Runcis — pašvaldības pārstāvis; Guntis Millers — Valsts meža dienesta pārstāvis; Andis Asers — Lauku atbalsta dienesta pārstāvis; Ēriks Bergs — mednieku apvienības pārstāvis; Aigars Zadiņš —

Administratīvajā komisijā

28. X notika sēde nr. 11.

Tajā iepazinās ar sekretāres sagatavoto informāciju par 9 mēnešos administratīvi sodītām personām, kas sodītas ar naudas sodu, bet to nav samaksājušas 30 dienu laikā no lēmuma saņemšanas brīža (LAPK* 299. pants).

Nolēma sagatavot un izsūtīt brīdinājuma vēstules par soda labprātīgu izpildi mēneša laikā. Pēc labprātīgai izpildei paredzētā termiņa beigām lēmumu par administratīvā soda uzlikšanu nodos piespiedu izpildei izpildinstitūcijai — tiesu izpildītājiem (LAPK 296. pants).

Komisijas priekšsēdētāja Aiga Ūdre iepazīstināja ar 19. IX Rīgā seminārā *Pašvaldības administratīvās komisijas loma bērnu tiesību nodrošināšanā* gūto pieredzi. Komisija pārrunāja savu kompetenci, pieņemot lēmumus gan

lauksaimnieku apvienības pārstāvis.

Piešķīra S.K. dzīvokli Alakstes ciema *Baltā skolā* un E.L. dzīvokli Dundagā, Puķu ielā 2.

Precizēja maksu par avīzes *Dundadznieks* piegādi pa pastu Latvijā ārpus Dundagas novada. Grozīja avīzes *Dundadznieks* nolikumu.

Piešķīra novada domes priekšsēdētājam Gunāram Laicānam 2 kalendāro nedēļu gads kārtējo apmaksāto atvaļinājumu no 1. XII līdz 14. XII.

Protokolu pārlūkoja Sandra Kokoreviča

bērnu tiesību un pienākumu jomā, gan dažādās problēmsituācijās, kas saistītas ar vecāku pienākumu nepildīšanu, kā arī par pašvaldības policijas inspektoru iespējamām kļūdām, sastādot administratīvā pārkāpuma protokolus, uz kurām administratīvajai komisijai būtu jāvērs uzmanību, lemjot saskaņā ar likumiem.

25. XI notika sēde nr. 12.

Tajā izskatīja 1 administratīvā pārkāpuma lietu par nepilngadīgā atrašanos alkoholisko dzērienu ietekmē (LAPK 171.1 p. 1. d.). Persona administratīvi sodīta, izsakot brīdinājumu.

Dace Kurpniece, komisijas sekretāre

* LAPK — Latvijas administratīvo pārkāpumu kodekss

Saistošie noteikumi

Apstiprināti ar Dundagas novada domes 13.11.2014. lēmumu nr. 275 (prot. nr. 17., 1. §)

Dundagas novada pašvaldības 13.11.2014. saistošie noteikumi nr. 12 Grozījumi Dundagas novada domes 29.09.2011. saistošajos noteikumos nr. 18 Par braukšanas izdevumu segšanu izglītojamiem

Izdoti saskaņā ar likuma *Par pašvaldībām* 43. panta trešo daļu; Ministru kabineta 04.08.2009. noteikumu nr. 872 *Noteikumi par pasažieru kategorijām, kuras ir tiesīgas izmantot braukšanas maksas atvieglojumu maršruta tīkla maršrutos* 12. un 13. punktu.

Izdarīt Dundagas novada pašvaldības 29.09.2011. saistošajos noteikumos nr. 18 *Par braukšanas izdevumu segšanu izglītojamiem* šādus grozījumus:

1. Izteikt saistošo noteikumu 23. punktu šādā redakcijā: «23. Izglītības iestāde līdz katra mēneša 10. datumam atlīdzina braukšanas izdevumus 0,14 *euro* apmērā par katru kilometru, kas pārsniedz 3 kilometrus no izglītojamā dzīvesvietas līdz izglītojamam tu-

vākajai sabiedriskā transporta pieturvietai, kā arī atlīdzina braukšanas izdevumus 0,14 *euro* apmērā par katru kilometru, kas pārsniedz 3 kilometrus no izglītojamā dzīvesvietas līdz tuvākās sabiedriskā transporta pieturvietas līdz izglītojamā dzīvesvietai. Izglītības iestāde atlīdzina divreiz dienā radušos braukšanas izdevumus.»

2. Izteikt saistošo noteikumu 24. punktu šādā redakcijā: «24. Izglītojamais vai tā pārstāvis izglītības iestādē iesniedz iesniegumu, kurā lūdz atlīdzināt braukšanas izdevumus nokļūšanai no dzīvesvietas līdz izglītības iestādei un atpakaļ, kā arī norāda dzīvesvietu un dienu, kurā izdevumi radušies.»

Domes priekšsēdētājs Gunārs Laicāns

Paskaidrojuma raksts

Dundagas novada domes 13.11.2014. saistošajiem noteikumiem nr. 12 **Grozījumi Dundagas novada domes 29.09.2011. saistošajos noteikumos nr. 18 Par braukšanas izdevumu segšanu izglītojamiem**

1. Īss saistošo noteikumu satura izklāsts.

1) Saistošo noteikumu 23. punkts tiek pa-

pildināts ar norādi, ka izglītības iestāde atlīdzina divreiz dienā radušos braukšanas izdevumus.

2) Saistošo noteikumu 24. punkts tiek papildināts ar norādi, ka tiek atlīdzināti braukšanai izdevumi nokļūšanai no dzīvesvietas līdz izglītības iestādei un atpakaļ.

2. **Saistošo noteikumu nepieciešamības pamatojums.** 1) Līdz šim saistošo noteikumu 23. punktā noteikts, ka tiek atlīdzināti braukšanas izdevumi nokļūšanai no dzīvesvietas līdz tuvākajai sabiedriskā transporta pieturvietai un atpakaļ vienreiz dienā. Pašvaldība saņēmusi priekšlikumus šo regulējumu padarīt draudzīgāku iedzīvotājiem, jo pēc izglītojamā aizvešanas līdz tuvākajai sabiedriskā transporta pieturvietai izglītojamā pārstāvim ir nepieciešams atgriezties atpakaļ dzīvesvietā un otrādi — lai izglītojamo aizvestu atpakaļ uz dzīvesvietu, izglītojamā pārstāvim ir nepieciešams izglītojamam aizbraukt pakāļ līdz tuvākajai sabiedriskā transporta pieturvietai.

Saistošo noteikumu 23. punkts tiek papildināts ar norādi, ka izglītības iestāde atlīdzina divreiz dienā radušos braukšanas izdevu-

ciālo aprūpi un veselību. Esam nolēmuši darboties izglītības un kultūras tīklā.

Šoruden ir notikuši divi pieredzes apmaiņas braucieni. No 19. līdz 22. X biju Poznaņā, Polijā, bet no 18. līdz 21. XI — Bergenā, Norvēģijā. Tajos piedalījās LPS eksperti, kas Latvijā ir šī projekta vadītāji un efektivitātes tīklu moderatori, kā arī novadu domju priekšsēdētāji vai to vietnieki. Gan Poznaņā, gan Bergenā tikāmies ar cilvēkiem, kas šo projektu īsteno, bijām vairākas pašvaldībās. Tā nav kopā sanākšana un patērēšana, bet nopietns darbs, kas paredz precīzu datu vākšanu un iesniegšanu, regulāras atskaites, tikšanās un seminārus, kuriem izstrādāta no-

Ģimenes stipendija Antmaņu ģimenei

Sadarbībā ar Latvijas Bērnu fondu, kam līdzekļus šim mērķim piešķīrusi Amerikas Latviešu biedrība, Ģimenes stipendijai izvirzījām Andra Antmaņa ģimeni, kas atbilda visām prasībām: daudz bērnu ģimene, strādīgi, nav kaitīgu ieradumu, ir vismaz kāds students un 3 skolēni.

14. XI Rīgas Vēstures un kuģniecības muzejā svinīgā pasākumā šādu stipendiju uz diviem gadiem piešķīra 11 Latvijas ģimenēm, arī Antmaņiem no Pitraga.

Darba efektivitātes uzlabošanai

Mūsu pašvaldība pieteikusies Latvijas Pašvaldību savienības (LPS) projektā *Lietpratīga pārvaldība un pašvaldību veikspējas uzlabošana*. Stāsta novada domes priekšsēdētāja vietniece Andra Grīvāne, kas projektā pārstāv Dundagas novadu.

Tas ir Norvēģijas finanšu instrumenta sponsorēts projekts, kura galvenā ideja — veidot sadarbības tīklus, lai palielinātu pašvaldības darba efektivitāti, kā vienu no metodēm izmantojot tā saucamo *benchmarking* metodi, kas nozīmē — mācīties salīdzinot. Tā izpaužas šādi: pašvaldība par kādām konkrētām jomām vāc datus, kuri pēc tam tiek apkopoti vienotā datu bāzē. Ar to palīdzību

tiek izdarīti secinājumi darba grupu tikšanās reizēs un rasti iespējamie problēmu risinājumi tālākai darbībai. Ja kādai pašvaldībai, piemēram, ir ļoti labi rādītāji kādā konkrētā jomā, var meklēt, kāpēc tā ir, un dalīties pieredzē.

Projekts paredz darbošanos vairākos efektivitātes tīklos: par mājokļiem un komunālo saimniecību, par izglītību un kultūru, par so-

kums bija — piešķirt tās sirmgalvjiem ar maziem ienākumiem.

Lai nevienam nenodarītu pāri, 2013. gadā uz Latvijas Republikas proklamēšanas svētkiem ieviesām praksi dalīt pakas, sākot ar gados viscieņāmākajiem. Šogad uz valsts svētkiem saņēmām 55 pakas. Tās izdalījām 1930.–1932. gadā dzimušajiem. Tiem, kam pakas tika iepriekš, otreiz vairs nedalām, lai tiek citiem arī! Ja ir kāds šajos gados dzimušais, kas paku nav saņēmis, aicinām pieteikties Sociālajā dienestā. Iespējams, kāds nav bijis mājās, kad esam bijuši aizbraukuši.

Sociālajā dienestā

Paciņas sirmgalvjiem

Pateicoties Ināras un Borisa Teterovu fondam un Dundagas novada Sociālā dienesta sadarbībai ar Talsu novada fondu (TNF), mūsu Sociālajā dienestā nonāk pakas, kas paredzētas sirmgalvjiem. TNF šo paku skaits ir krietni lielāks nekā mums, tāpēc viņi tās daļa visiem, sākot ar 80 gadu vecumu. Mūsu novadā ir daudz sirmgalvju, un ar pakām, ko atsūta, visiem nepietiek, tāpēc TNF ietei-

teikta metodika.

Pašvaldības, kurās viesojāmies, atzina, ka efektivitātes tīkli ir vērtīga lieta. Tā ir iespēja iegūt no pašvaldībām datus, kā arī kontaktēties un diskutēt kvalitatīvā līmenī. Tiekas novadu vadītāji vai vietnieki un konkrētas jomas eksperti un apspriež problēmas, ko, lietojot metodiku, var risināt.

Tā kā esam šai projektā iesaistījušies, mums būs regulāri jāsniedz precīzi dati. Tad arī redzēsim, kā izskatāties uz kopējā fona, kādi ir mūsu parametri dažādās jomās. Iegūsim argumentāciju, kāpēc kādu lietu vajag vai nevajag mainīt.

Diāna Siliņa

A/s Latvenergo atbalsts

Lūgums trūcīgajām un maznodrošinātajām personām iesniegt Sociālajā dienestā a/s *Latvenergo* līguma numuru, lai no 1. I var piemērot atlaides.

Savukārt ģimenes ar 3 un vairāk bērniem aicinām pieteikties līdz 31. XII uz a/s *Latvenergo* dāvanu karti. Vairāk sk. Dundagas interneta vietnē www.dundaga.lv/dundaga/aktualitates/latvenergo-atbalsts-daudzbernu-ģimenēm!

Inetu Mauriņu uzklausa Diāna Siliņa

Sveiks, lai dzīvo!

Mazirbes bibliotēkas 90. dzimšanas diena

21. XI Mazirbes internātpamatskolas zālē ar Andra Pūpolberga dziedāto *Uzsnīga sniedzis balts...* sākās sirsnīgā ciema bibliotēkas 90 gadu jubileja.

Pēc klusuma brīža, veltīta lielveikala *Maxima* upuru piemiņai, bibliotēkas vadītāja Sniedze Švāgere dalījās bibliotēkas vēsturē, kuru vēlāk novada vadītājs Gunārs Laicāns nodēvēja par *Ilgo ceļu kāpās*. Kā nu ne! Nav precīzi zināms, kur atradusies 1924. gadā nodibinātā bibliotēka. G. Laicāns domāja, ka tā varētu būt bijusi vai nu *Grabos*, vai vecajā jūras skolā. Kopš Lībiešu tautas nama uzcelšanas bibliotēka atradusies dažādās tautas nama telpās, kādu laiku arī nelielā istabā aiz pasta telpām. No 1975. gada līdz 1992. gadam bibliotēkas darbs pārtrūcis. Tad atkal atjaunojies. 2003. gadā Kolkas pagasta padome nolēmusi Mazirbes bibliotēkas darbu pārtraukt, bet pēc gada jau tā atsākusi darbu. Par bibliotekāri sākusī strādāt S. Švāgere. Bibliotēka pārcēlusies no pasta uz tautas nama 2. stāvu un atradusies nelielā telpā, kas gan bijusi izremontēta, bet — ar nepiemērotu apgaismojumu. Krāsns ar malku bijis jākurina pašai bibliotekārei. 2006. gadā bibliotēkā jau bijusi iespēja izmantot vienu datoru ar interneta pieslēgumu. 2008. gadā projektā *Trešais tēva dēls* bibliotēka saņēmusi vēl 3 datorus un multifunkcionālo iekārtu, taču mazās telpas dēļ datorus nevarēja pieslēgt. 2009. gada nogale nākusi ar patīkamām pārmaiņām Mazirbes bibliotēkas dzīvē — tā ieguvusi jaunu mājvietu Mazirbes internātpamatskolā. Par to S. Švāgere pateicās toreizējai skolas direktorei Lienei Ūdriņai. Jaunajās telpās varēja izmantot visus datorus un vairs neveidojās rindas. 2010. gadā bibliotēka gan izremontēta, gan tikusi pie jauniem grāmatu plauktiem. Pateicoties jaunajai mājvietai un interneta pieejamībai, bibliotēkas lietotāju

skaits pieaudzis līdz 210.

Šajā gadā piepildās arī kāda senlolota iecere — nodibinās interešu pulciņš *Kamolītis*, kurā tiekas 8 dalībnieces, ko vieno kopēja interese par rokdarbiem un grāmatām. Par tradīciju kļuvusi piedalīšanās pasaules publiskās adīšanas dienā jūnija pirmās nedēļas nogalē, kā arī došanās ar pašadītām dāvanām un cienastu Ziemassvētku laikā pie mazajiem draugiem Kolkas *Rūķu namā*.

Vēl daži interesanti vēstures fakti no S. Švāgres stāstītā. *Kultūras Vēstneša* 1925. gada 3. numurā par Mazirbes bibliotēku rakstīts, ka tajā ir 36 sējumi, kuri visi izlasīti, un trūkst līdzekļu citu grāmatu iegādei. Starp lasītājiem bijuši 14 vīrieši. Diemžēl nav minēts kopējais lasītāju skaits. S. Švāgere gan atzina, ka 14 lasoši vīri ir liels skaits, pašlaik starp Mazirbes bibliotēkas lietotājiem ir 3 vīri, kuri aktīvi lasa. Savukārt uz 1957. gada 1. janvāri bibliotēkā ir 206 lasītāji, kopējais grāmatu skaits — 3431. Bibliotekāre piebilda, ka šie skaitļi ir gandrīz identiski mūsdienām. Tajā laikā pasākumi un izstādes galvenokārt saistītas ar sabiedriski politiskās literatūras propagandu un PSKP kongresu materiālu popularizēšanu. S. Švāgere sacīja, ka 50. gados līdz pat 1958. gadam bibliotēka iesaistījusies Jāņu rīkošanā un svinēšanā.

Ar atmiņām dalījās bijušās bibliotekāres. Daina Rozentāle strādājusi no 1954. līdz 1957. gadam tautas namā. Galvenie lasītāji bijuši virsnieki, viņu sievas, robežsargi un latviešu bērni. Ziemā sēdējusi mētelī. Kad tautas namam nav bijusi vadītāja, bibliotekāre to aizstājusi, pat sienas avīzi gatavojusi. Pirms katra kino bijusi ballīte. Sveci izbārstī-

• Sniedzi Švāgeri sveic Dundagas komanda ar novada priekšsēdētāju Gunāru Laicānu priekšgalā.

Rūdolfa Liepiņa foto

ja uz grīdas, tad ar kāju iesmērēja, un kā slīdēja! Tas nekas, ka dejojāji zābakos un mēteļos.

Maija Zambergā, kas par bibliotekāri strādājusi no 1972. līdz 1976. gadam, atcerējās, ka tas bijis tā saucamais gučuļu laiks un lasītāju bijis daudz. Bibliotēkā nākuši arī krievu izdevumi — avīze *Pravda* un žurnāls *Ogoņok*. Modē bijusi ceļojošā bibliotēka. Tas nozīmēja, ka grāmatas somā un bibliotekāre ar to, piemēram, uz Pitragu prom, pēc nedēļas vai divām ar citām atkal klāt, samaina.

Silva Rozenberga no 1992. līdz 2003. gadam strādājusi pastā, apvienojot to ar bibliotekāres darbu. Cilvēki nākuši uz pastu un arī bibliotēkā nomainījuši grāmatas.

S. Švāgere sveica čaklākās bibliotēkas lasītājas: Āriju Šleseri, Teiksmu Pobusi, Lieni un Valdu Ūdriņas. Par Ā. Šleseri bibliotekāre pauda izbrīnu, kā tik daudz cilvēks var izlasīt, uz ko Ā. Šlesere atbildēja, ka viņai vienkārši ļoti patīk lasīt. Īpašs veltījums vislielākajām lasītājām — A. Pūpolberga dziesma.

Tad bija pienācis laiks apsveikumiem. S. Švāgerei rokās gūla ziedi un dāvanas. Starp apsveicējiem bija arī *Kamolīša* sirsnīgās draudzenes no Pļavu rokdarbnieču kluba *Pīne*. Kolkas pārvaldes vadītājs Aldis Pinkens izteica pāsteigumu, ka Mazirbes bibliotēkai ir tik daudz gadu, un pauda prieku, ka bibliotēka atrodas skolā, tādējādi viena otru papildina. «Vienīgā reize, kad varētu būt pārcelšanās — ja Mazirbē uzceltu jaunu bibliotēku», sacīja Kolkas pārvaldnieks.

Arī ansamblis *Sarma* jubilārei veltīja vairākas dziesmas.

S. Švāgere pateicās G. Laicānam un A. Pinkenam, Talsu un Dundagas centrālajām bibliotēkām, Ilze Kriķītei, A. Pūpolbergam un ansamblim *Sarma*, draudzenēm no Pļavām, kolēģiem un *Kamolītim*, Inesei Ūdrei, kā arī šarmantajai vakara vadītājai Aigai Ūdrei.

Turpinājumā S. Švāgere visus aicināja uz jubilejas kūku un kafijas tasi.

Diāna Siliņa

Tiekas piekrastes pašvaldības

21. XI pilī notika Latvijas Piekrastes pašvaldību apvienības (LPPA) seminārs par sadarbību piekrastes attīstības plānošanā. To raksturot lūdzu trīs dalībniekus.

Kolkas pārvaldes vadītājs Aldis Pinkens: «Latvijas piekrastes pašvaldību apvienības pārstāvju tikšanās reizē Dundagā piedalījās arī Latvijas Pašvaldību savienības (LPS) vadība, Vides aizsardzības un reģionālās attīstības (VARAM), Zemkopības un Kultūras ministrijas pārstāvji. Ministriju pārstāvji vēstīja par gaidāmajiem atbalstiem piekrastes pašvaldībām, kādus plāno līdz 2020. gadam. Pašvaldību vadītāji nebija sajūsmā par to, ka līdz ar piekrastes novadiem uz to pašu Eiropas Savienības (ES) naudu konkurēs arī vairākas lielās pilsētas. Tas vēl vairāk radītu nevienlīdzīgas attīstības iespējas starp centriem un nomalēm. Prieccē, ka piekrastes pašvaldību vadītāji aktīvi aizstāv savas teritorijas intereses un uzdod ministriju ierēdņiem un speciālistiem tiešus jautājumus.

Otrs lielākais šīs tikšanās jautājums bija par nule izsludināto Zemes pārvaldības likumu, kurš piekrastes pašvaldībās beidzot atrisinātu jūras piekrastes daļas īpašumtiesību jautājumu. Līdz ar šo likumu gandrīz visas Latvijas piekrastes josla un arī ūdens divu kilometru attālumā no krasta beidzot reāli nonāktu attiecīgās teritorijas saimnieka — pašvaldību valdījumā. Līdz šim jūra un liedaga josla līdz vietai, kuru, kā saka Civillikums, «sasniedz jūras augstākās bangas», piederēja valstij un pašvaldībai tikai bija pienākums tur uzturēt kārtību. Ne plānot, ne attīstīt, ne ietekmēt tur notiekošo nebija iespējams. Tagad lielākajā Latvijas daļā šis jautājums ir nokārtots. Diemžēl Dundagas novadā izmaiņu nebūs, jo likums paredz, ka īpaši aizsargājamās dabas teritorijās, kāda ir arī visa mūsu novada piekraste, šīs zemes īpašnieks un valdītājs joprojām paliek VARAM un Dabas aizsardzības pārvalde.

Piekrastes pašvaldību vadītāju sanāksmēs allaž jūt dalībnieku ieinteresētību un enerģiju, aizstāvēt savas teritorijas un to iedzīvotāju intereses».

LPS vadītājs Andris Jaunsleinis pastāstīja, ka LPPA izveidojusies pirms 10 gadiem un LPS atbalstījusi tās dibināšanu. Viņš arī atzinīgi novērtēja LPPA padarīto. «Piekraste ir īpaša. Tāpēc nozīmīgi, ka cilvēki, kas pazīst drēbi, pulcējas vienuviet. Kad pieņem lēmumus, kas ietekmē piekrasti, viņi pasaka savu viedokli. Tie, kas gatavo lēmumus, jau nav nekādi ienaidnieki, viņi strādā pēc labākās sirdsapziņas, bet, ja piekrastē nedzīvo un nav dzīves pieredzes par to, lēmums var būt ar sliktām sekām piekrastes pašvaldībām. LPPA ir izdevīga gan ministrijām, gan valdībai, jo tā ir sarunu partneris, ar ko apspriesties pirms lēmumu pieņemšanas. Ne tikai piekrastnieki, bet arī valsts ir ieguvēja», norādīja A. Jaunsleinis. Viņš arī atzina, ka Dundagā ir bijis vairākkārt un par to ir radies labs iespaids. Spilgti prātā palikusi šeit rīkotā Kurzemes Dziesmu diena. «Nav tik viegli dzīvot tālu no centriem, tāpēc vajadzīga īpaša enerģija, lai šeit būtu attīstība, bet Dundagas novadā tā bijusi vienmēr un ir arī tagad», secināja LPS vadītājs.

Par guvumu novadam pastāstīja **domes priekšsēdētājs Gunārs Laicāns:** «Dundagā LPPA tikšanās notika pirmoreiz. Mums piedāvāja, un mēs piekritām. Ja apvienībā esam 16 pašvaldības un katrā vietā tā savu reizi notiek, tad nezinām, kad pienāks atkal mūsu kārta. Bet jebkurš pasākums veido mūsu novada atpazīstamību. Seminārā piedalījās daudz cilvēku, kas izbraukājuši visu pasauli, bet Dundagā nebija bijuši. Tā viņus patīkami pārsteidza. Īpaši ciemiņiem patika Pāces vil-

nas fabrika un pils. Viņi brīnījās, ka pils ir pašvaldības īpašumā.

Ne vienmēr pašvaldības speciālisti var tikt uz semināriem, kas atrodas tālu no Dundagas, bet šoreiz tie, kas vēlējās, varēja piedalīties. Mums ir svarīgi piekļūt ES fondiem, kā arī no pirmavotiem dzirdēt, kur ir mūsu iespējas, kādā veidā jāgatavojas, ko varam izdarīt saistībā ar šiem fondiem. Ļoti būtisks bija jautājums par Zemes pārvaldības liku-

mu. Šāda veida pasākumi mūs pašus mobilizē, tajos iespējams tikt ar pārējo piekrastes pašvaldību vadītājiem un speciālistiem.

Tā kā seminārs notika par projekta līdzekļiem, tas bija kupli apmeklēts un mums nekāds finansējums, izņemot dāvanu iegādi viesiem, nebija jāiegulda».

Sagatavoja Diāna Siliņa

Lielais Jēkabs dundadzniekiem

28. XI Ventspils Jaunrades namā notikušajā Kurzemes Tūrisma asociācijas iedibinātās kvalitātes gada balvas **Lielais Jēkabs 2014** pasniegšanas svinīgajā ceremonijā titulu **Dižā jauniešu mītne 2014** ieguva Dundagas pils jauniešu mītne.

Kā pastāstīja pils direktore **Baiba Dūda**, jauniešu mītne notiek ļoti daudz kas, taču nedomājot par kādu titulu: «Galvenā balva ir nakšņotāju labās atsauksmes. Tās rada vēlmi noturēt jauniešu mītnei pašreizējā kvalitātē un attīstīt pakalpojumus. Uzslava pienākas jauniešu mītnes istabēm: Guntai Reķei, Valdai Šneiderei un Līgai Dzīlei. Viņas gādā par viesu labsajūtu, tīrību, kārtību un disciplīnu. Tas, ka esam saņēmuši *Dižās jauniešu mītnes* titulu, ir liels viņu nopelns.

Labs vārds sakāms par mūsu jauniešiem, kas sešos gados saglabājuši naktsmītnes labā stāvoklī. Viņi bijuši saudzīgi pret vidi. Paldies Jānim Kovalčukam, kurš novērs jebkuru tehnisku negadījumu, un SIA *Ziemeļkurzeme* vīriem, kas vienmēr ir klāt, ja gadījies kāda ķibe!

Katru gadu cenšamies kaut ko uzlabot, iegādājāties jaunas lietas, piemēram, veļas komplektus. Vēl jau ir iespējas augt.

Jauniešu mītne ir domāta mūsu novada bērniem un jauniešiem, kā arī visiem nakšņotgribētājiem. Pieprasījums pēc jauniešu

mītnes kopumā aug. 2015. gada vasara jau ir gandrīz aizņemta. Tad šeit notiks semināri, nometnes un kāzu svinības.

Informācija par jauniešu mītnei ir gan mūsu pašvaldības interneta vietnē www.dundaga.lv, gan tūrisma interneta vietnē visit.dundaga.lv. Tām ir sasaiste ar pārējām tūrisma interneta vietnēm. Regulāri ievietojam informāciju sociālajos tīklos. Mums ir arī līgums ar travelnews.lv, portālu par tūrisma nozari Latvijā, un ar booking.com, starptautisko viesnīcu sistēmu portālu».

Varu vien piebilst, ka pēc svinīgās ceremonijas Jaunrades namā vairākus titulu ieguvējus apdziedāja suite sievas, koncertu, kas pārvērtās ballē, spēlēja Ventspils bigbends, bet ballē iepriecināja grupa *Jūrkant*. Starp suitei sievām pamanījām arī bijušo dundadznieci Ilonu Niedoliņu (dz. Aņisimovu). Bet bigbendā un, pirms tam sveicot uzvarētājus, bungas sita Pauls Ķierpe.

Par Jauniešu mītnes atklāšanu esam rakstījuši 2009. gada 4. (85.) *Dundadzniekā*.

Diāna Siliņa

Dzīvesstāsts

«Katram ir Dieva dotā mīlestības deva»

Viņš ir duņdžiņš caur caurēm. Cilvēks no tautas. Cilvēks ar raibu biogrāfiju. Cilvēks, kurš savu dzīvi ir uzticējis Dievam un savu pārliecību dedzīgi sludina. Manuprāt, dara to arī ļoti interesanti. Viņš — Gvido Židavs. Manis uzrunāts, Gvido labprāt dalījās savā dzīvesstāstā, kas reizē ir liecība, grēksūdze, apliecinājums un iedvesmas vārds.

Ikvienā cenšos saskatīt labo

Piedzimu un dzīves pirmo piečku pavadīju Ventspilī. Tēvs bija labs traļmeistars, arī mamma līdz manai piedzimšanai brauca jūrā. Mēs, bērni, Bērzu ielā spēlējām kariņus.

Pārcēlāties uz Dundagu, mana tālākā bērnība pagāja Upes ielā. Tā kā ome turēja četras govīs, līdz desmit gadiem gāju ganos.

Man dzīvē ir veicies. Esmu dzimis vislabākajā laikā, man blakus ir vislabākie cilvēki — draugi, kaimiņi, darbabiedri. Par to pateicos Dievam. Viņš katram ir piešķīris mīlestības devu. Ikvienā cenšos saskatīt labo.

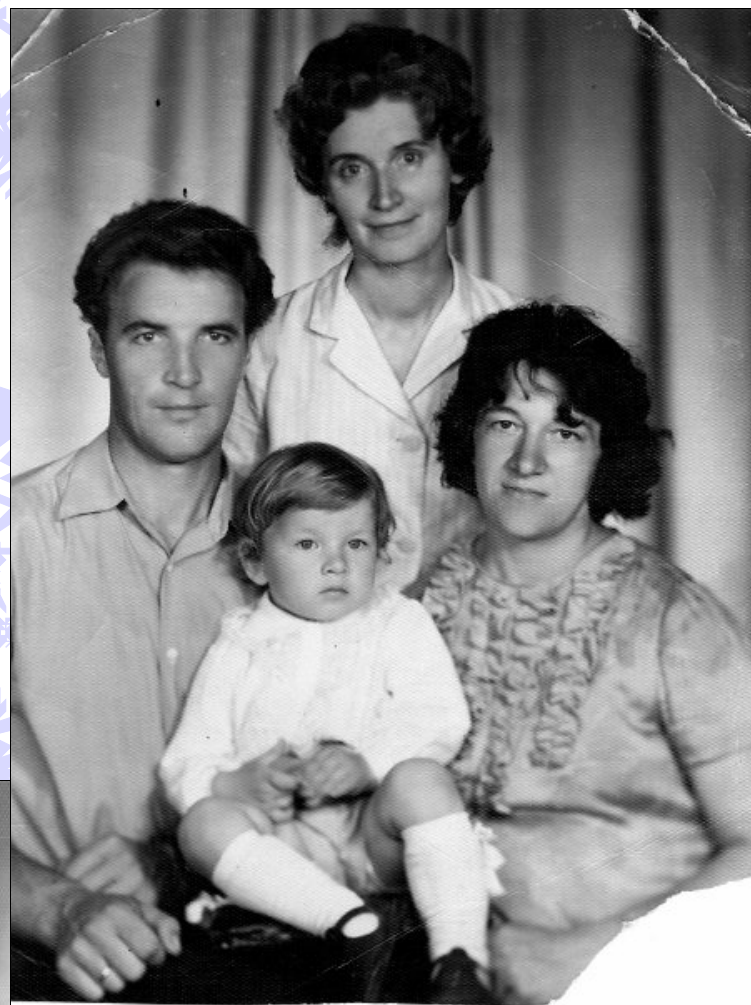
nebiju, bet ziepes vārīju. Nepilngadīgo lietu komisijas redzeslokā nonācu laikam vienreiz. Ļoti pateicīgs esmu audzinātājam Ivetai Kundeckai. Viņa prata iemācīt! Krievu valoda man nekad nav sagādājusi grūtības.

Beidzu pamatskolu. Sapratu, ka vidusskolu neizvilkšu. Devos uz Laidzes sovhoztehnikumu mācīties par automehāniķi. Ņemot vērā raksturojumu, man noteica mēnesi pārbaudes laiku, ko, protams, neizturēju. Jau pirmajā nedēļā fizikultūras stunda pagāja, ar kādu tikko iepazītu vietējo dzerot vīnu. Pēc mēneša mani izmeta ārā un pateica: papīrus tev negribam sasmērēt, bet vienīgā vieta,

kolhozā, fermā Āžos, ļoti labi pelnīju, ap 400 rubļu mēnesī. Ja vajadzēja, iedevu naudu arī mammai, brālim, mātai. Nopirku maģi, džinsu bikses, labas botas. Ar močiem man bija pilns pagalmis. Bet arī alkoholam un cigaretēm tērēju. Tēvs teica: dēls, pīpē atklāti, neslēpies aiz malkas šķūņa, ka nenodedzini.

Es biju funktierētājs

Mūsu ģimenei bija zirgs un kumelš, aitas, četras govīs, trīs bulļi, man visiem bija jāsadzīvo siens. Tīri fiziski 16–17 gadus varēju pārvilkt pāri divdesmitgad-

- Trīs gadu vecumā ar tēvu Jāni, mammu Guntu un tēvamāsu Āriju.
- Ar savu «pirmo un vienīgo mīlestību» — auto.

Man vajag brāļu un māsu attiecības. Pirmoreiz to piedzīvoju armijā.

Dieva pasargāšana

Mammas mamma mēdza teikt, ka Dieviņš visu redz. Tagad saprotu, ka Dievs mani ir ļoti pasargājis. Kad dzīvojām Upes ielā, tur bija dzelzs šūpoles, un reiz man radās doma izlīst pa apakšu cauri. Šūpoles trāpīja pa degunu, sašķaidīja visu labo pusi, bija arī galvas pamatnes lūzums, paldies Dievam, bez nopietnām sekām. Ja būtu trāpījis pa deniņiem... Daudz esmu kritis no moča. Tiešām apbrīnoju Dieva pacietību!

Trīspadsmit gadu vecumā man bija apendicīts, bet sākumā nepareizi noteica diagnozi. Aklā zarna pārtrūka, sākās vēdera dobuma iekaisums. Talsos izoperēja, bet pēc nedēļas temperatūra sacēlās pāri par 40 grādiem. Milzu paldies Aldonam Zumbergam, kas iedeva savu volgu, un mani aizveda uz Rīgu. Paldies Valdim Randem, kas Bērnu slimnīcā uzreiz mani lika operēt. Stundas laikā viss izšķīrās.

Visas upes tek uz jūrām...

Esmu 80. gadu puika. Diskotēkas, ārzemju mūzika, iedzeršanas. Vislielākais palaidnieks

kur tevi paņems, ir Zūru tehnikumā. Toreiz modē bija teiciens: «Visas upes tek uz jūrām, visi mulķi iet uz Zūrām». Aizbraucu. Daudzi dundadznieki priekšā. Jau pirmajā naktī ko jās sanāca klope. Es nebiju no vārgajiem un necietu ģedovščinu.

Vienu padzinu zem gultas un liku «remontēt kāpurnieku». Ap pieciem no rīta mani pamodināja kāds dundadznieks un teica, lai ņemu pēdu, tūlīt pēc manis būšot menti. Ar kājām pārkūlos mājās. Tā arī nekur neiestājos.

Dievs katram ir devis savu talantu

Tādu nav, kam nebūtu vismaz kādas iemaņas. Paša ziņā ir, vai mēs to visu attīstām. Man bija skrūvēšanas niķis. Desmit gadus piekurbulēju tēva moci, kas gadiem nebija gājis. Ņēmos ar mopēdiem, motocikliem, vēlāk moskvičiem. Sešpadsmit gadus jau pārzināju automašīnas un ķeros klāt traktoriem. Bez skolas iemaņām. Skolu jau vajag jebkurā lietā, bet tas viss ir nemitīgi jāpilnveido, visu laiku tajā jādzīvo. Strādāju

niekus. Fiziskais rūdījums man noder šobaldien.

Kad bija jāiet krievos, mani ierakstīja desantniekos un gribēja sūtīt uz Vāciju. Viens oficiers pateica: tā būs īsta vešalka, no turienes jūs mājās netiksiet. Es biju funktierētājs.

Nokritu ceļos. Man bija vienalga, ko cilvēki domā! Sacīju, ka gribu pilnībā Tēva un dēla attiecības. Biju noliecis galvu, no deguna, no mutē kaut kas pilēja, viss draņķību uzkrājums no manis tecēja ārā. Pēc tam it kā pamodos, ieraudzīju cilvēkus — pavisam savādāk! Sajutu Tēva mīlestības pieskārienu. Smagums, mazvērtības izjūta no manis bija izgājušas.

Sapratu, ka glābt var iepriekšējie smadzeņu satricinājumi. Zināju, uz ko uzspiest, un pēdējā komisijā riktīgi nosimulēju. Tā nokļuva Alma-Atā, kur bijām kādi 80–100 latvieši.

Man čoms bija pateicis, ka pavāram armijā ir zelta dzīve. No tehnikas visu ko sapratu, bet no ēst taisīšanas? Kaut ko uzcept jau varēju... Sadales punktā pieteicos par pavāru. Vēlāk iekārtojot par noliktavas pārziņa vietnieku. Labi sadzīvoju ar ofiņiem un pēc trim mēnešiem tiku atvaļinājumā apmaiņā pret to, ka viena ofiņa sievai bija jāizved sarkanas augstpapēžu kurpes. Atgriežoties paņēmu līdz ar špakteli un izgaismoju, ka protu remontēt mašīnas. Tas nozīmēja, ka turpmāk

ēdu, ko gribēju, gāju, kur gribēju, dzēru, ko gribēju. Beidzās ar to, ka nejutu vairs ne jēgu, ne mēru. Mani noķēra samovolkā ar mājas drēbēm. Piedzēries, sanarkojies. Bet atkal — pazišanās, un es netiku gubā. Pēc divām dienām mani aizsūtīja uz Ziemeļkazastānu, Semipalatinskas raķešu bāzi, par pavāru. Es gan tiku laukā no ustavščinas, tas ir, kur viss ir pēc pantiem, un tiku iekšā ģedovščinā, kas bija kopā ar zemlīdžestvo. Kaukāziešu klans, kazahu klans, turkmēņu klans, būtībā mafija. Mēs uz tūkstoti bijām tikai 4–5 latvieši. Tur mani nekāds fiziskais neglābtu. Bet jau pa ceļam sametos uz vienu roku ar diviem kaukāziešiem, un uzreiz biju iekšā brālībā. Tur likums vienkāršs: viens par visiem, visi par vienu.

Vēlāk, kad jau biju nācis pie Dieva, nodomāju: varbūt tas bija pirmais signāls, ka man vajag brāļu un māsu attiecības.

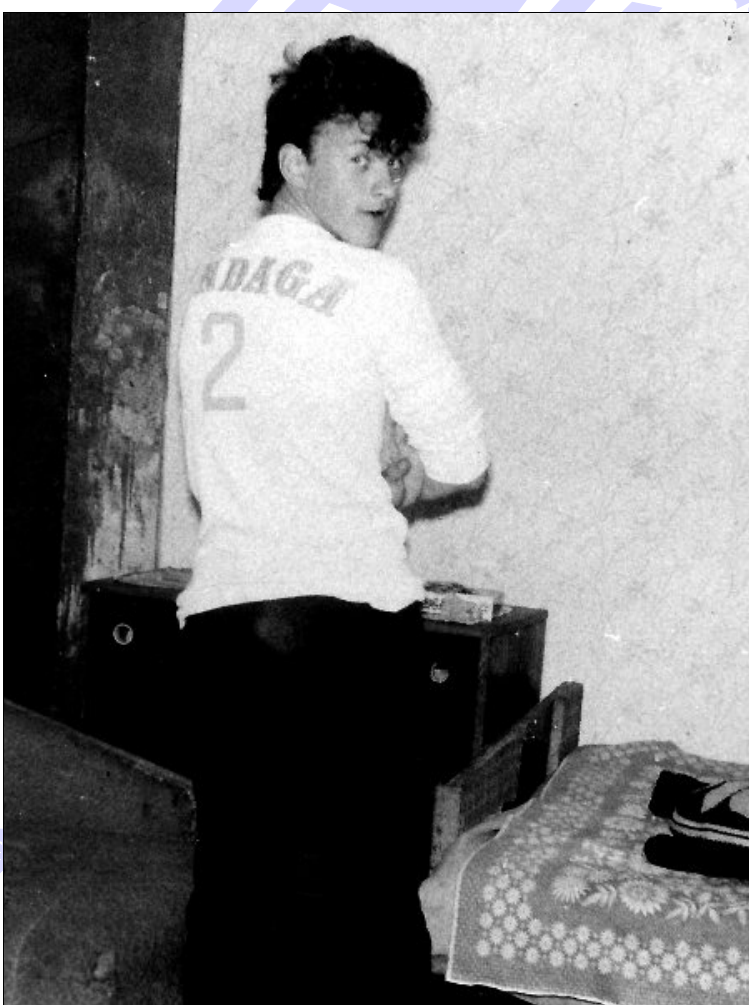
Alkohols un narkotikas. Un 91. psalms

Pēc atvaļinājuma atkal bija alkohols un narkotikas. Kazahstānas stepē aug marihuāna, saplūc, cik vajag. Narkotiku reibumā vienam iedevu pa galvu, jo man likās, ka viņš pārāk lēni griež maizi. Divās vietās salauzu žokli. Bet no rīta neko neatcerējos.

Tas jau bija 1990. gads. Latvijā bija atmoda. Zampolīts teica, ka man ir beigas, uztaisīs paraugtiesu, lai redz, kādi latvieši ir: anarhisti, fašisti, narkomāni.

Nonācu gubā (virssardznē — garnizona aresta telpās) un sapratu, ka esmu baigās auzās. Man bija piedraudēts ar disbatu, un sroks bija pieci gadi. Bet man bija līdz 91. psalms. «Nekāds ļaunums tev nenotiks...» Tas bija līdz ar vectēvam, kas atgriezās no Pirmā pasaules kara. Viens psalms, ar roku uzrakstīts. Mamma iedeva, un es to glabāju speciāli uzšūtā kabatiņā zem karaklausības apliecības. Tas mani pavadīja cauri visām ziepēm. Un tad, gubā sēžot, sapratu, ka vajag Dieva palīdzību pavisam reāli. Skaļā balsi teicu: «Dievs, ja tu esi, tad dabū mani no šejienes ārā! Es tā vairs nedarīšu, es tev kalpošu!» Izsūtīju laukā zīmīti saviem brāļiem kaukāziešiem, viņi piezvanīja manam tēvam. Viņš atlidoja šurp. Protams, es neapgalvoju, ka visur tajos notikumos bija Dieva roka. Bet mans zampolīts pēkšņi uz mēnesi aizgāja atvaļinājumā. Par štāba priekšnieku norīkoja osetīnu. Mūsējo! Pēc astoņām dienām biju ārā.

Dievs mani pasargāja arī no radiācijas. Kazahstānā viss bija pilns ar radioaktīvo piesārņojumu, daudzi dienesta biedri saņēma ve-

- Saldie astoņdesmitie... Gvido 15 gadu vecumā — Dundagas futbola komandas dalībnieks.

selību. Mani tas neskāra.

Tikko zvīrbulis apsildījies...

Tikko zvīrbulis apsildījies, tā sāk čivināt. Tas teiciens ir par mani. Mēnešus divus padzīvoju godīgi. Tad mani pazemināja amatā par galveno mehāniķi autoparkā. Bet tas nozīmēja, ka manā pakļautībā bija autoparks, 12 automašīnas. Tirgoju degvielu tonnām — pa labi, pa kreisi. Atsākās narkotikas. Labi, ka neko briesmīgu nesastrādāju.

Pienāca dembelis. Man nebija naudas. Pajautāju ofiņam, viņš man aizdeva. 30. decembrī no rīta, pēc 12 stundām ceļā, biju mājās. Toreiz vēl domāju — cūcene. Tagad tā nedomāju. Ja tavu dzīvi kontrolē Dievs, tad tavā dzīvē viss notiek pēc Dieva žēlastības.

Mājās nodarbojos ar fizisko, cilāju zirgu ecēšas, skrēju. Bet ar laiku atkal padevos. Alkohols, visādas pīpējamas lietas... Apprecējos. Toreiz valdīja standarts — tu nedrīksti būt vecpūsis, citādi vēl ne tā par tevi pado-mās. Un viss pa fikso. Mana sieva nebija slik-ta, bet es neapjēdzu, kas vispār ir ģimene. Turpināju dzert un pīpēt. Un tad sajutu īstu Dieva pieskārienu. Reiz piedzēries gulēju pie mājas peļķē. Pēkšņi man Dieva gars saka: «Es tevi izvilku armijā, es tev visu laiku esmu stāvējis līdzās, mana žēlastība tevi pārklāju-si, ja tu tagad dosi savu roku, es tavu dzīvi pārveidošu. Tas nebūs viegli, bet tev man jā-uzticas!»

Tā bija Dieva balss, to nevar sajaukt ar ko citu. Nekādu gluku, nekādu halucināciju. Tas bija 1992. gadā.

No vecajiem draugiem pali-ka apmēram piektā daļa, un tie jau arī pasmējās par ma-nām pēkšņajām un lielajām pārvērtībām.

Ko nozīmē būt jaunam radījumam

Sapratu, ka tā vairs dzīvot negribu. Nāka-majā rītā zināju — vienalga kā, man jātieks uz kādu baznīcu. Gribu izsūdzēt visu to melno, kas manī sakrājies, un atdot savu dzīvi Jē-zum. Lai maina manu domāšanu, lai varu vi-ņam kalpot! Aizbraucu uz Ventspili, Vasarsvētku draudzes dievkalpojumu. Tā beigās piecēlos, gāju uz priekšu, nokritu ceļos un sacīju, ka gribu pilnībā Tēva un dēla attiecī-bas. Es biju noliecis galvu, no deguna, no mutes kaut kas pilēja, viss draņķību uzkrā-jums no manis tecēja ārā, zem manis izvei-dojās peļķe... Pēc tam it kā pamodos, ierau-dzīju cilvēkus — pavisam savādāk! Sajutu Tē-va mīlestības pieskārienu. Smagums, maz-vērtības izjūta no manis bija izgājušas. Es vēl neizpratu, ko pēc Rakstiem nozīmē būt jau-nam radījumam, bet es jau tā jutos! Es biju cits. Kopš tās dienas 22 gadus neesmu ne dzēris, ne lietojis narkotikas, man nav bijis

Man ir pieci zelta principi, pieci pirksti, mana dūre: Dievs, mana ģimene, mani līdzcilvēki, draugi, darbs un nauda. Tieši šādā secībā!

neviena izņēmuma. Ne Jaunajā gadā, ne kā-zās, ne bērēs, nekad. Vai nu, vai nu.

Pirmais Dieva mīlestības laiks. Un kļūdas, kļūdas

Kad tu esi tikko atgriezies, tev gribas ļoti sparīgi darboties. Abi ar Vitolu Andi brau-cām ar šperriņiem pa Neveju, visienu liecinā-jām un dalījām Jauno derību. Gājām ar atvēr-tām sirdīm. Bija, kas pazina Kristu, bija arī, kas smējās. Tad Nevejā veidojās Vasarsvētku draudze. Kad nu vajadzēja noformēties, es un vēl daži sadumpojās, un pasākums izgā-zās. Tagad es to uzskatu par šķeltniecību un kļūdu. Es taču biju sācējs, citus pavilcis līdzī. Lai Dievs man piedod šo rīcību!

Kādu laiku braucu uz Ventspili. Tad iedo-mājos, ka pietiek, ja mājās palūdzu un palasa. Tā pamazām, pamazām, kamēr pat tam vairs neatlika laika. Un tādā laikā, kad tu es viens, bez draudzes, tev visvieglāk var uzbrukt.

Sākās nesaskaņas ģimenē. Pārliecinājos, ka kopīgā mums ir pavisam maz. Tas cilvēks nebija slikts, bet nebija man domāts. Man iz-veidojas ārpuslaulības attiecības. Dēlu Dāvi

• Ganu gaitās. Gvido ar govī Laimu Upes ielā.

paņēmu līdzī, meita palika pie sievas, bet jebkurā laikā varējām satikties.

Sāku dzīvot kopā ar Denija mammu. Bet arī pieļāvu kļūdu. Sievietes es mēdzu nolikt tā kā otrā plānā, lai man vienmēr paliek no-teicošais vārds. Daudzi vīri nenovērtē savu otro pusi. Un man izjuka arī šīs attiecības.

2002. gadā uzņēma dokumentālo filmu *Ar domu par zāli*. Tad es pavēru mākoņa maliņu uz savu pagātni — Latvijas mērogā paziņoju, ka Jēzus ir mans kungs.

Dzīves pieci zelta principi

Sākumā vēl īsti neizpratu garīgo cīņu, to-mēr aizvien vairāk pārliecinājos, kā darbojas Dieva Vārds, Kristus, bet — darbojas arī pret-spēks. Cilvēkam, kas ir atgriezies, ir jāatsakās no vides, kurā ir dzīvojis. Ne vienmēr tas ir viegli, man arī ir bijis smags dzīves posms. No vecajiem draugiem palika apmēram piektā daļa, un tie jau arī pasmējās par ma-nām pēkšņajām un lielajām pārvērtībām. Vi-ņi gandrīz visi domāja, ka esmu sagājis svies-tā. Taisnība, kādi no viņiem tajā laikā arī ie-pazīna Kristu un saprata, kas ar mani ir noti-cis. Kādu brīdi es domāju, ka esmu apdalīts, ka citiem ar mani vairs nav interesanti. To-mēr drīz apjēdzu: kas es tev par draugu, ja tev ar mani ir interesanti tikai kā ar pudeles brāli? Pamazām iemantoju jaunus draugus.

Kāds cilvēks Bībeles skolā teica tā: «Piepildi savu dzīvi ar vērtīgām attiecībām, kas tevi ceļ». To pilnībā attiecinu uz sevi. Va-jag draugu, kas tevi ceļ, neskatoties ne uz kā-diem apstākļiem. Man ir četri pieci īpaši tuvi draugi, un gluži visi viņi nav kristieši.

Man ir pieci zelta principi, pieci pirksti, mana dūre: Dievs, mana ģimene, mani līdz-cilvēki, mani draugi, tu to skaitā, darbs un nauda. Un tieši šādā secībā! Tie man jau ir kādus 9 gadus, kopš esmu kopā ar Zani. Mēs arī nebijām reģistrējušies. Bet vienreiz Dieva gars stingri uzrunāja, un es sapratu — esmu nogrēkojies viņas priekšā, Zane ir jāapprec. Viņa to ir pelnījusi, un ikkatra sieva to ir pel-nījusi!

Pavisam man ir septiņi bērni: Dāvim ir 23 gadi, Paulai 21, Denijam 15, Keitai 8, Mar-

tai 5, Markam 3, Matejam nupat palika pieci mēneši. Elēnu, Zanes un Reiņa meitu, audzi-nu kā savējo. Un man ir 2 gadus veca maz-meita. Diezgan ilgu laiku dažus bērnus esmu audzinājis pats. Palīdzēja māsa, mamma, bet galvenais — Dievs.

Izlūgties Dieva vadību

Mani dzīvē neapmierina virspuse. Tā tas

ir ar Dieva vārdu, un tā ir visās jomās, sa-dzīvē, starp citu, arī automašīnās. Es gri-bu saprast dziļāk. Mani ļoti uzrunā Sā-lamans. Savā dzīvē, domāšanā esmu daudz no viņa guvis. Un doma ir vienkār-ša, tā ir mana ikdie-nas lūgšana: Dod, Dievs, gudrību un at-ziņu, taisnu stāju, skaidru prātu, lai spēju cienīgi pārstā-vēt Tevi savas tautas priekšā tajos darbos un apstākļos, ko Tu man šodien esi sakār-tojis.

Prieka vēsts — mana draudze

Prieka vēsts Dunda-gā aizsākās pilī, kad sapulcējās kopā cil-vēki no dažādām draudzēm. Svētais Gars to darīja, un man bija jānes Dieva vārds. Bet, ja nav sta-bilu attiecību ģime-nē, tu to īsti nevari. Es tad nebiju precē-jies un Dieva priekšā dzīvoju nešķīstībā. Un es piedzīvoju tā-du kā iekšēju izdeg-šanu. Vienu dienu pateicu, ka izstājos no draudzes. Sapnī gan redzēju, ka izeju no pils

Nav nekā lielāka par to, ko devis Dievs — Viņa miers. Tev ir pārliecība par rītdienu. Dze-nies tik pēc Kristus godības!

sakot: es atgriezišos. Kādu laiku gāju uz bap-tistu draudzi, tad tur kalpoja mācītājs Vies-turs. Braucu uz Vasarsvētku draudzi Valde-mārpilī.

Bet pamazām atgriezos savā draudzē. Dievs jau savu svaidījumu nenogriež. Bieži vien mūsu draudzē man uztic vadīt dievkal-pojums. Reizēm pie sevis domāju — ka tik

man mācītāja Māra nepalūdzu vadīt, jo esmu diezgan noguris. Bet tieši tad Māra piezvana. Lūdzu Dievam vārdu, jo Viņš ir tas, kas klāj galdū. Un patiesībā iepriekš gatavoties arī nemaz neder. Dieva žēlastība ik dienu ir no jauna. Ir gadījies, ka esmu pierakstījis uzme-tumu, bet dievkalpojumā Dieva vārds papil-dina manis iepriekš uzrakstīto. Un kad iznāk priekšā viens cilvēks un sāk liecināt, tad sa-protu, kāpēc tā noticis. Lai saskanētu.

Būt kristietim nav garlaicīgi

Es tik tiešām esmu baudījis dzīvi. Bet nau-da un bauda, tā visa ir niecība. Atkal atceros Sālamanu Mācītāju: «Priecājies, puisi, savā zēnībā, lai sirds tev līksmo jaunības dienās, staigā, kur sirds tev liek un kur acis rāda, bet zini, ka par visu Dievs tevi sauks pie tiesas!» (Māc 11:9)

Auto ir auto, bet es cenšos iepazīt tuvāk cilvēku. Kā viņš brauc, pa kādiem ceļiem. Lai viņam nebūtu jāmaksā par to, par ko neva-jag. It kā mulķīgi no manas puses, bet tikai it kā! Un es cenšos nedarīt to, ko nespēju labi izdarīt. Nauda atnāk tad, kad ar tevi viss ir kārtībā, kad tu esi novērtējis citus cilvēkus.

Ja būtu izvēlēties naudu kā mērķi, tad bū-tu Anglijā. Naudai, ko pelni, nav pilnīgi nekā-das jēgas, ja neesi kopā ar bērniem. Te varu mazāk nopirkt, bet esmu brīvs no stresa.

Nav nekā lielāka par to, ko devis Dievs — Viņa miers, Viņa atziņa, tas pārdabiskais miers, ko tu jūti, bet ko pasaule nepazīst. Tev ir pārliecība par rītdienu. Dzenies tik pēc Kristus godības! Jo lielāka dziņa būs tevī, jo spēcīgāk būs tavos bērnos. Tavs funda-ments Kristus ir arī fundamentis tavos bērnos.

Savā laikā esmu tirgojies ar automašīnām, mainījis, bet tie ir un paliek tikai dzelži, ko rūsa maitā. Prātā paliek vien cilvēki dažādās dzīves situācijās — ar mīlestību, ar sapratni, ar atvērtu sirdi. Es zinu, ka man nozīmīgie mirušie cilvēki ir dzīvi debesīs. Savu mūžu gribu tā nodzīvot, lai saviem bērniem būtu dzīvs. Lai es viņiem iedotu mīlestības pārpil-nību, kas nāk no Kristus. Lai viņi no manis atcerētos mīlestību. Man tāds mīlestības pa-raugs ir mans tēva tēvs Kārlis.

Protams, arī pēdējos gados esmu kļūdījis. Bet visa gudrība ir nolikt to Dieva rokās. Kat-ram cilvēkam ir jābūt draudzē. Tu nedrīksti būt atšķirts. Arī dabā lauva uzklūp tam, kas ir atšķirts. Un cilvēku var iznīcināt ar vār-diem. Ja cilvēka dvēsele nav Dieva aizsargā-ta, viņu var nāvīgi ievainot ar vārdiem, cilvēkam rodas mazvērtības komplekss.

Būt par kristietī nav garlaicīgi. Darbā pie-dzīvoju Dieva godību atziņā, izveicībā, im-provizācijā, un no tā visa beigās atnāk arī nauda. Bet lielākā vērtība ir mana ģimene. Es esmu bagāts — katrs bērns ir viens miljons, un sieva man ir vēl 10 miljoni. Tas ir spēka avots uz zemes. Tad mīļie līdzcilvēki. Es kat-ru cilvēku redzu kā vērtību, no kura var pa-mācīties.

Alnis Auziņš

Foto no G. Židava albuma

• Gvido ģimene: Elēna, dzīvesbiedre Zane ar Mateju, Gvido ar Marku, Keita un Marta.

Autora foto

Ak, eglīte!

Uz Ziemsvētkiem vaļā vārti!

5. XII Dundagas centrā iedegās Lielā egle, pilī un tās pagalmā saimniekoja novada mājražotāji un amatnieki, pilī ikviens interesents varēja atrast ko saistošu radošajās darbnīcās, un visu vainagoja koncerts pils zālē.

Šis bija pēdējos 12 gados viskuplākais ziemas saulgriežu ieskaņas sarīkojums Dundagā. Veiksmes formula vienkārša: abu pagastu sadarbība — gan rīkotājiem, gan dalībniekiem, turklāt vairākas izrīcības cita citu papildināja, kopā veidojot krāšņu svētku buķeti.

Mājražotāji ar savu piedāvājumu bija jauni. Te liels nopelns novada lauku dzīves rosinātājam Ilzei Šteinei, kas pēdējā laikā jo īpaši skubina cepējus, šmorētājus, konservētājus celt savu varējumu gaismā. Mazie rūķi pie Tūrisma informācijas centra vēl tikai domās pēdējo reizi izmēģināja dziesmu vārdus un deju soļus, kad aptuveni 20 dažādi mājražotāji — pārsvarā no mūsu novada, bet arī pārstāvim no Kandavas, Talsiem un Saldus — jau kārtēja savus galdus ar dažādām precēm, lai savus noderīgos, gardos un asprātīgos darinājumus piedāvātu apmeklētājiem. Līdztekus citiem mājražotājiem īpaši apdarinātas spuldzītes, noskaņu virtenes, piedāvāja Ilze, tā rādot priekšzīmi pārējiem. Ilze saka lielu paldies visiem čaklajiem mājražotājiem un rokdarbniekiem par atsaucību!

Bet svētkus ieskandināja pie pils, kur jau gaidīja lielā egle, pagaidām vēl neuzkrītoša, tinusies novembra mijkrešlī. Lācis, Ješka un Andža, Sūnu ciema zēnu tēli, kuros attapīgākie skatītāji nojauta Ingu Apškrūmu, Rutu Bērziņu un Santu Sulu, veikli valodoja ar kuplo rūkabērnu un skatītāju pulku, un jautrās izdarībās mijās dziesmas ar deju, priecējot publiku — vecākus, vecvecākus, skolotājus un pārējos interesentus, ikdienas drēbēs nomaskējušos izpilddirektoru ieskaitot. Kad rudenīgais gaiss bija gana iesildīts ar bērnu balsīm un dipu-dapu deju soļiem, Lācis, vērsdamies reizē pie egles un visiem klātesošajiem, sacīja burvju vārdus: «Lai uz Ziemsvētkiem vaļā ir vārti, Eglīte, eglīte, gaismiņu rādī!»

Labi, ka laimes skaitlis ir trīs, nevis septiņi vai septiņreizseptiņi. Trešo reizi klātesošo kopkorim skaļi atkārtotot egles iededzināšanas vārdus, egle arī iegaismojās. Cauri gavi-

lēm Lācis aicināja doties uz pils pagalmu un pili, lai jau iesākusies tirdzniecība turpinātos ar nebijušu sparū.

Mājražotāju piedāvājums bija varens: rauši un pankūkas, tējas un mežģīnes, gaļas un dārzeņu izstrādājumi. Piparkūkas, pupiņas un svecas... Plecu pie pleca savu preci piedāvāja Elma Zadiņa un Dženeta Marinska, turpat Gunita Tropiņa ar meitu Evitu, bagātīgu ķirbju paēdienu klāstu bija atvedusi Amaļu saimniece Edīte Seipule: ķirbju sēklu maissjums, ķirbju konfektes, sukādes... Lielu piekrišanu guva ugunsкура tēja un Māras Šleineres karstās kartupeļu pankūkas ar brūkleņu zapti. Pagalmu piepildīja rosība, čalas, gaismiņas, vārdus sakot, svētku priekšnojautas. Savukārt pils otrajā stāvā savus rokdarbus, kas tiešām arī bija darināti ar pirkstiem, neizmantojot nekādus palīgīdzekļus, apskatei un iegādei bija izlikusi Elmas mazmeita Kristīne Savicka, bet Dundagas vidusskolas atbalsta biedrības dvēsele Tamāra Kaudze uzrunāja viesus ar bērnu darbiņiem, kurus varēja iegādāties apmaiņā pret ziedojumiem. Šī naudiņa lieti noderēs bērnu rotaļu stūrīša izveidei Mazajā skolā. Mani īpaši saistīja Silvijas Reines trušu galds — gan gardās rufetes maizītes, bet sevišķi Silvijas mazās palīdzes, meitiņas līdzdarbošanās. Uzvilksu truša-zaķa masku, Līva Elza bija pilnīgi neatvairāma produkcijas reklamētāja.

Tad bija pienākusi kārtā atklāt gadskārtējo rokdarbnieku izstādi tirdziņu pils kolonzālē. Adījumi, tamborējumi, svecas, izšuvumi, apsveikumu kartītes, filcējumi, Adventa vainagi un rotaslietas... Kā pastāstīja kultūras pasākumu rīkotāja Ruta Bērziņa, izstādei atsaukušies 38 dalībnieki, tostarp daudz dundadznieku. Rokdarbniece Biruta Šenkevica piedalās jau kopš pirmās reizes, kad šāda izstāde rīkoto. Daudzas dalībnieces, kā Rūta Roze, Dzintra Jānberga, Valda Bērente un Sandra Kokoreviča, ar saviem darinājumiem iepriecina ik gadu. Pirmoreiz šogad piedalījās Jānis Nagla ar koka izstrādājumiem un vidusskolniece Andžela Lepere —

• Piparkūkām bija vislielākā piekrišana.

Dundadznieka foto

ar tamborētiem auskariem. Vecuma ziņā izstādes dalībnieki ir cilvēki no 8 līdz 80 gadiem. Visjaunākā ir Elza Andersone, rīdziniece, bet ar saknēm Dundagā. Viņai patīk gatavot auskariņus, mamma palīdz tos sakniebt. Otro gadu izstādē skatāmi tinģerņu darīnājumi, arī Baibas Kalnas grafikas darbi.

Manas vislielākās simpātijas ieguva Rutas Bērziņas izšuvumi krustdūrienā, īpaši ierāmetā glezna ar āboliem, tik sulīgiem un īstiem, ka gribētos iekosties. Ar lielu prieku aplūkoju arī Rūtas Rozes filcējumus, pie sirds gāja gan pirkstiņlles, gan eglīšu rotājumi. Esmu vaska sveču cienītāja, tāpēc priecājos, ka starp Zintas Eizenbergas sveču lējumiem parādījušās svecas citās formās. Noderēs dāvanām! Aizkustināja arī mazmeitas Dārtas Vidiņas un vecmāmiņas Ainas Miķelšteines kopdarbs — filcētās sirsniņas, žāvētie āboli, skaistais burciņu noformējums un nelielais, bet sirsniņgais komentārs.

Mazajā zālē ap Dundagas Mākslas un mūzikas skolotājam Daci Čoderu un Sandru Dadzi bija aplīpuši bērni — te notika radošās darbnīcas. Skolotāja Dace rādīja, kā veidot egļu rotājumus, izmantojot plastmasas pudeļu apakšdaļas. Emīlija Antmane, Nikola Ansberga un Mare Kristīne Hermane pastāstīja, ka viņas šajā darbnīcā gatavojušas sniegpārslīņas, ar ko mājās greznot svētku eglīti. Savukārt skolotāja Sandra piedāvāja Engļu darbnīcas. Vienā uz tumši zila kartona bija jārotā enģe-

ļa tērps ar sudraba un zelta krāsas pildspalvu, otrajā — no vairākiem trafaretiem jāizveido enģelis.

Pirms Ziemeļkurzemes jauniešu kamerorķestra un Baibas Veismanes-Rezongas koncertprogrammas *Ziemā...* katrs varēja baudīt karsto dzērienu vai karstvīnu. Un tad kā brīnišķīgu dāvanu saņemt koncertu, kurā priecēja kamerorķestris ar muzicēšanu un dziedātāja ar savu skanīgo soprānu. Šogad jauniešu kolektīvam, kurā vijoles spēlē skolotāja Ieva Hermane, Loreta Bergmane, Daniela Damberga un Kristīne Ralle, pievienojusies arī Maija Freimute. Kamerorķestrim ik pa laikam ar marimbu vai zvaniņu piespēlēja Kārlis Gerdiņš, uz klavierēm pavadīja Dace Šmite.

Īpaši mājīgu noskaņu radīja zāles iekārtojums — kamerorķestris un dziedātāja uzstājās nevis uz skatuves, bet gan zālē. Publika sēdēja uz skatuves, gar skatuvi un sienām. Gar malām, kur sēdēja skatītāji, bija novietoti vairāki mazi galdiņi ar degošu sveci, kā arī nelielas eglītes.

Šogad lielās egles iedegšana izvērtās par bagātīgu pasākumu. Par to vispirms liels paldies pils meitenēm Smaidai, Rutai un viņu čaklajiem palīgiem, kā arī visiem, kas atsaucās piedalīties! Jauki būtu šo daudzpusību saglabāt arī nākamgad.

Alnis Auziņš un Diāna Siliņa

Kā kolčiņi nosargāja svētku egli

10. XII plkst. 18.00 lielā egle iegaismojās Kolkā.

Skatītāju acu priekšā notika, lūk, kas.

Zaķis kopā ar Lāci un diviem jauniem palīgiem bija izpušķojuši egli. Starp citu, mobilitātes laikmetā tā savā ziņā saucama par vecmodīgu, jo ir stacionāra. Proti, pērn tā iestādīta, lai turpmāk pirms Ziemassvētkiem katru gadu to greznotu un iededzinātu svecītes. Nu labi, varbūt ne vecmodīga, bet ilgtspējīga. Drīzāk jau tā.

Kamēr es prātoju, tikmēr Zaķis ņemās ar garu burkānu izmērīt, par cik burkānu tiesu eglīte gada laikā paaugusies. Pēc Zaķa rēķiniem iznāca pusburkāna garums. Atļaušos tam īsti nepiekrīst, jo līdz galotnei Zaķis neaizsniedzās. Palēkājās, un viss. Mans novēlējums: mīlo Zaķi, līdz nākamajiem ziemas saulgriežiem ēd dūšīgi burkānus, lai paaugtos un varētu eglīti patiesāk izmērīt!

Tad Zaķa draugi attapās, ka aizmirsuši atnest tēju un piparkūkas. Nu jāiet pakal, lai būtu, ar ko cienāt ciemiņus. Zaķis kā jau drosmīgs dzīvnieciņš palika egli sargāt un pēc labākajām naktssargu tradīcijām turpat pie sargājamā kociņa aizmīga. Un sapņo baisu sapni. Ierodas Lapas rudaste ar Pelēcīti un prāto, vai no eglītes neaizņemties kādu mantiņu vai svecīti. Lapsai apetīte aug, un viņa ierosina aizņemties pašu eglīti! Par laimi, kociņš liesajās jūrmalas smiltīs pa gadu ir gana ieskaņojies, un Lapsas spēcīgi izrādās par vājiem. Zaķis atostas un saprot, ka

baisais sapnis nav nekāds nakts murgs, bet gan skarba īstenība. Nu Zaķis brēc, un garās ausis Kolkas sūrajā vējā pārliecinoši plīv. Taču tagad jau atgriežas Lācis ar savu komandu, un Lapsai ar Pelēcīti jādodas vien pašiem savu eglīti meklēt.

Pēc briesmām nāca jautras rūķu dzies-

• Lapsa pārliecina, vai Zaķis ir cieši aizmidzis.

Ineses Dāvidsones foto

mas, bet pirmās daļas noslēgumā krāšņi uzšvirkstēja ne vien salūta raketes, bet arī čigānmeiteņu aizrautīgā danču vērpēte. Vietējas dzīves pazīnēji čigānmeitenēs sazīmēja pašu ciema līnīdējošās, bet Zaķi, Lapsu un Lāci attiecīgi Dzintru Tauniņu, Evitu Ernštreiti un Montu Vezingu.

Visa vainagojums — tēja ar piparkūkām. Svētki Kolka ieskandināti!

Alnis, vēl viens zvērs, gan skatītājos

Ziemassvētku egle Mazirbē

11. XII pievakare Mazirbē nebija tāda, kā ierasts klusajā piejūras ciemā. Nez no kurienes centrā pie Līvu tautas nama dižojās liela un krāšņa egle.

Turpat arī rosījās paprāvs liels, mazu un pavisam mazu cilvēku pulciņš. Visi gaidīja kaut ko Mazirbē neierastu — Ziemassvētku egles iedegšanu.

Ciemos bija ieradies arī Kolkas pagasta pārvaldes vadītājs Aldis Pinkens. Viņš uzrunāja visus klātesošos un aicināja lūgt, lai eglīte iedegas. Pēc vairākkārtējiem lūgumiem visiem par sajūsmu eglīte iedegās krāšņās ugunīs. Pēc tam sekoja ugunošana, kas kopā ar košo eglīti izgaismoja tumšās, ziemīgās debesis.

Vēlāk mājiniēki visus aicināja tautas nama telpās uz nelielu koncertu Talsu mūzikas skolotājas Ditas Bičules vadībā. Arī mūsu pašu skolas mazākie skolēni braši skandēja latviešu tautasdziesmas par Ziemassvētkiem.

Noslēgumā visi varēja noskatīties latviešu filmu *Mazie laupītāji*.

Dodoties mājup, skatiens pakavējās pie patiešām skaistās Ziemassvētku eglītes. Sirdī iezagās lepnums, ka arī mūsu mazais ciems ir svētku gaidās izgaismots.

Protams, par to liels paldies Veronikai Millerei un visiem pārējiem labajiem rūķīšiem, kas mums šo pārsteigumu sagādāja!

Sniedze Švāgere

Ne no maizes vien

Prieks visiem!

Ziemassvētku rotājumi, apsveikuma kartiņas, iedegtās egles, virtenēm izrotātie ciemi un pilsētas liecina, ka tuvojas Ziemassvētki — svētki, kuros kristieši svin Kristus dzimšanu. Bet toreiz, pirms 2000 gadiem, kad Kristus piedzima, laukā strādājošiem ganiem nebija nekādu īpašo zīmju, kas liecinātu par Kristus dzimšanas tuvošanos. Toties, kad Kristus bija piedzimis, tad eņģelis, ar savu pēkšņo klātbūtni ganus pārsteidzis, pavēstīja, ka Kristus ir piedzimis: «... redziet, es jums pasludinu lielu prieku, kas būs visiem ļaudīm, jo jums šodien Dāvida pilsētā ir dzimis Pestītājs, kas ir Kristus, Kungs», kā to liecina evaņģēlists Lūka.

Eņģeļa atnestajā vēstī ir teikts, ka Kristus piedzimšana ir prieks visiem ļaudīm. Zīmīgi, ka viņš saka — visiem ļaudīm, ne tikai Israēla

ļaudīm, ne tikai tolaik visā pasaulē dzīvojošiem ļaudīm, bet — visiem ļaudīm. Tātad arī mums šajā Latvijas nostūrī dzīvojošiem. Šī prieka pilnā vēsts par Kristus piedzimšanu attiecas uz mums visiem: «Dzimis ir Pestītājs, kas ir Kristus, Kungs!»

Viņš ir piedzimis visiem — to dēļ, kuri dzīvo un nemaz daudz nedomā par to, kas ir grēks vai tikums, kas ir labs vai ļauns, kas ir pareizs vai nepareizs, kas nes labumu sev vai citiem. Kuriem pašu griba, pašu ambīcijas, pašu sajūtas ir vissvarīgākais dzīvē neatkarīgi no tā, kādas sekas tas nes savu vai citu cilvēki dzīvēs. Mums nav jāgaida brīdis, kad mīrsim vai kad Viņš atnāks otrreiz, lai Viņa sods kā tāda negaidīta vētra mūs pārņemtu. Mēs varam ļaut Viņam, lai lepnumā, savtībā un spītā žņaugto sirdi pieglaustu pie sevis, lai atraisītu to no patmīlības, lepības, vienaldzības un darītu to brīvu dzīvot. Dzīvot ar

mērķi, kas pārsniedz ikvienu ambīciju, ikvienu mūsu cerību un sapni — dzīvot dzīvi, kurai esam radīti.

Viņš ir piedzimis arī to dēļ, kuriem rūp labais, kurus uztrauc netaisnība un kuri iestājas par taisnību. Tie ir tie, kas cenšas dzīvot godīgi, rūpēties un mīlēt. Kaut arī dažkārt pārņem izmisums. Izmisums par nespēju būt līdz galam labam — savā rīcībā, vārdos, domās un, visbeidzot, sirdī. Lūkojoties apkārt, dažkārt nomāc arī tas, ka var manīt netaisnību vairojamies, lai kā mēs censtos iestāties par taisnību. Un to visu vēl grūtāku padara bezspēcība kara draudu, ciešanu un nāves priekšā. Reizēm rodas jautājumi: kāda jēga censties, ziedoties, rūpēties? Vai nav vieglāk visam atnest ar roku? Varbūt dzīvot, neko daudz nedomājot par to, kas kam sekos, jo galu galā visi taču reiz mīrsim? Bet Jēzū mēs varam rast mierinājumu un spēku dzīvot, mīlēt un rūpēties, jo Viņš saka: «Nāciet pie manis visi, kas esat nopūlējušies un zem smagas nastas, un es jūs atvieglināšu!»

Un, protams, viņš ir piedzimis to dēļ, ku-

Pārkopējot datus no viena datora otrā, ir pieejams pilnīgi viss. Tik vienkārši. Šodien, lai sajauktu dzīvi, nevajag daudz. Tas arī parādīts filmā.

— **Vai jūs skolā savā starpā esat par to runājuši?**

— Nē, par to nevēlas runāt. Filma paliek filma. Kādu stundu par to padomā un dzīvo tālāk. Šī gan ir filma, kas paliek atmiņā.

Tikšanās ar filmas radošo grupu

6. XII filmu pirmo reizi oficiāli izrādīja Kolkā, un pēc seansa tautas namā apmeklētāji varēja uzzināt ko vairāk par tapšanas aizkulisēm, iztaujājot režisoru Andri Gauju un divus aktierus — Elzu Feldmani un Agiru Neminsku.

Man uz mēles dega divu Dundagas jauniešu jautājums: kāpēc filmas beigām nav dota konkrētāka ievirze, taču režisors jau pasteidzās ar atbildi, kas bija sagaidāma — gribējies, lai beigas ir tieši tādas — gaisā vibrējošas, atvērtas... Varu piebilst savas domas: ja es būtu režisors, tad rīkotos līdzīgi. Interesanti, ka no zāles atskanēja arī cits jautājums: «Bet kas notika ar Kristapu? Vai viņš palika dzīvs?» Protams, arī tas ir katram pašam domājams, bet labi, kas skatītājus tas nodarbina.

Kopā tautas namā sapulcējušies aptuveni 35 skatītāji jauno filmu novērtēja atzinīgi. Šo rindīņu autors uzteica neprofesionālo aktieru labo spēli, izceļot galvenās lomas tēlotāju Mārci Klatenbergu Makša lomā. Mazliet negaidīts šķita režisora stāstījums, ka grūtāk bijis strādāt ar profesionālajiem aktieriem un salāgot tēlotāju dažādo pieredzi. Īpaši pārsteidzošs likās A. Gaujas sacītais par Ingas

profesionālo orientāciju un ir skolēni, kas pēc šīs skolas beigšanas turpina mācības kādā citā, ar mākslu saistītā skolā. Arī DMMS beigušie skolēni, piemēram, Raitis Bērziņš, kurš mācās Latvijas Universitātes komunikāciju zinības, Alise Agnese Bāliņa tās pašas augstskolas fakultātē, kas sagatavo pirmskolas izglītības pedagogus, un Madara Enzele, kura studē Kultūras akadēmijā, atzinuši, ka DMMS iegūtais viņiem lieti noder.

S. Dadze pastāstīja, ka izstādē redzami tonālie zīmējumi, ko zīmēt skolēni iemācās ne uzreiz, bet pa gadiem. Tāpat aplūkojami audzēkņu veidotie gobelēni un austie paklāji. Viņa puda prieku par zviedru dāvinātām stellēm, ar kurām var pa īstam izbaidīt aušanu. Citur nemaz tādu iespēju nav. Skolēniem patīk aust, viņi šad un tad brīvajā laikā arī piesēžas pie stellēm. Pašlaik skolotāja ar audzēkņiem gatavoja valsts konkursam zīmēšanu, tēma — *Kustība*.

L. Celma piebilda, ka DMMS rīko radošās darbnīcas, iesaistot arī vecākus. Skolu audzēkņi absolvē ar apliecinību par profesionālās ievirzes izglītības iegūšanu. DMMS izlaidums ir ar vērienu, un skolēni ilgi vēl to atceras.

Izskanēja aicinājums pievienoties DMMS jauniem audzēkņiem, savukārt tiem, kas reiz

riem ir salauzta un sagrauzta sirds. Kuri ir iepazinuši savtības un patmīlības rūgtos augļus un vairs nespēj gūt mierinājumu savā rīcībā, jo zina — lai cik labas lietas savā dzīvē iespētu, ar tām nevar izlabot to, kas ir izdarīts aplami. Kristus ir piedzimis to dēļ, kuriem gribētos dzīvi pagriezt atpakaļ un izdarīt kādas citas izvēles, jo sāp sirds par savām kļūdām un kaut kur dziļi sirdī ir bail no Dieva soda. Piedzimstot Jēzus ir mūsu aplamo izvēļu jeb grēka sodu uzņēmies uz sevi un nostājas tev blakus, lai teiktu: «Nebīsties, mans bērns, tavi grēki tevi ir piedot!»

Kristus ir piedzimis! Viņš ir piedzimis mūsu visu dēļ! Bet kur man šodien sastapt Jēzu Kristu, lai saņemtu to, ko Viņš grib dot? Kad vērsi baznīcas durvis, tad esi drošs — tu meklē istajā vietā. Jēzus ir sastopams savas draudzes kopībā, jo tieši tur Viņš vēlas tev dāvēt piedošanu, jēgu, mierinājumu, spēku, mīlestību un to prieku, kuru eņģeļi ir pasludinājuši visiem cilvēkiem.

Kārlis Irbe, Mazirbes un Kolkas evaņģēliski luterisko draudžu mācītājs

Par filmu *Izlaiduma gads*

Jaunā latviešu filma, kas piedzīvojusi pirmizrādi Dundagā un Kolkā, ir par attiecībām starp jaunu skolotāju un izlaidumklases audzēkni, kas pārkāpj vispārpieņemtās normas, bet galvenais — par to, kā mūsdienu tehnoloģiju laikmetā privātā dzīve vienā mirklī var kļūt pieejama visai pasaulei un ka galējā gadījumā tas var beigties traģiski.

Saruna ar Dundagas vidusskolas audzēkni Renāru Mičuli

Par jaunās latviešu filmas problemātiku gribējās uzzināt jauniešu domas. Paldies vidusskolas 11. klases audzēknim Renāram Mičulim, kurš vienīgais atsaucās!

— Filma patika, raisīja pārdomas, ka dzīvē var notikt viss kaut kas. Parasti jau skolotāja un skolēna attiecības iezīmē robežas, varbūt pat šķir sienu. Filmā ir parādīts pavisam kas cits, un tas, manā uztverē, nav pareizi. Zināmai distancei starp skolotāju un skolēnu jābūt. Filmā attēlotais ir aizgājis par tālu. Nevajadzētu jaukt profesionālo darbību ar privāto dzīvi.

Filmas beigas gan nešķiet pabeigtas. Tas, ka Makss ar skolotāju aizmūk uz Krieviju, ir saprotams, bet filma beidzas brīdī, kad Makss ir atstājis skolotāju. Kas notiks tālāk? Salīdzinājumā ar filmas sākumu, attīstību un kulmināciju nobeigums šķiet vājš. Tās ir manas domas.

— **Kā tu pats veidotu nobeigumu?**

— Parādītu, kas ar varoņiem notiek uz priekšu, nedaudz tālāk ievirzītu viņu gaitas. Šādas filmas beigas liek domāt pilnīgi jebko.

— **Tu esi mācījies Vācijas skolā, tev ir iespēja salīdzināt ar citas valsts izglītības sistēmu. Kur filmā atainotie notikumi būtu drīzāk iespējami — Vācijā vai Latvijā?**

— Drīzāk vācu skolā. Tur tas, ko katrs dara privātajā dzīvē ārpus skolas, nevienam īpaši neinteresē.

— **Bet filma ir par Latviju...**

— Tas varētu būt arī Latvijā, bet drīzāk kādā Rīgas skolā. Laukos cilvēki pārāk labi cits citu pazīst. Lauku skolā tāds gadījums ja arī nenozīmētu skolotājai profesionālās karjeras beigas, tad ietekmētu noteikti, par to daudz runātu.

— **Situācija ir uzbūvēta ticami?**

— Jā, kāpēc ne? Arī, rēķinot pēc gadiem, tā varētu būt. Skolotāja ir nesen beigusi augstskolu, nav īpaši lielas gadu starpības ar vidusskolas beidzamās klases skolēniem.

Kamēr privātā dzīve netraucē profesionālajai darbībai, viss ir kārtībā.

— **Pašu fabulu var iedomāties arī pirms gadiem divdesmit. Filmas mūsdienīgumu un, manuprāt, veiksmi nosaka tas, ka parādīts, kā privātās dzīves publiskošana tehnisko iespēju laikmetā galējā izpausmē var būt traģiska. Vai filma par to liek pašiem jauniešiem aizdomāties? Tu taču arī esi sociālajos tīklos?**

— Protams, esmu. Pēdējā laikā gan cilvēki sāk ja ne gluži novērsties no šāda publiskuma, tad vismaz ierobežot. Atklāt par sevi, par savu privāto dzīvi visiem citiem, tas ir par traku. Jebkurš var piekļūt tavai informācijai! Cilvēki sāk saprast, cik tas ir nopietni.

meklēto un darbā izmantoto rakstu būtību. Skolotāja uzslavēja pērnā gada beidzēju rakstu darbus — daudzi no tiem pārspēja rakstus no sieviešu žurnāliem.

Ne tikai nobeiguma darbi, arī jebkurš cits darbs top, ilgi strādājot. Lai padziļināti apgūtu gleznošanas un kompozīcijas pamatuzdevumus, radošā darba izpildes laiks ilgst vairākas mācību nodarbības.

D. Čodera ar lepnumu sacīja, ka nu jau dažus gadus DMMS audzēkņi glezno ar eļļas krāsām, izmantojot īstus gleznotājmolbertus. Ne visās mākslas skolās var strādāt profesionālā tehnikā ar eļļas krāsām, bet DMMS tas ir iespējams, pateicoties Valsts Kultūrkapitāla fonda un SIA Kurekss atbalstītam projektam. Skolēnus izbrīnī, ka uz DMMS nav jāņem līdzī ne zīmulis, ne papīrs — ar visu darbam vajadzīgo apgādā skola. Kur nu vēl ekskursijas, kas saistītas ar mākslu! Tās visas ir par brīvu.

D. Čodera sacīja, ka DMMS rūpējas arī par

Uzsākt nav par vēlu!

25. XI, noslēdzot Dundagas Mākslas un mūzikas skolas (DMMS) audzēkņu izstādi, vizuālās mākslas skolotāja Sandra Braže uz tikšanos bija aicinājusi DMMS direktores vietnieci Lindu Celmu un skolotājas Daci Čoderu un Sandru Dadzi.

S. Braže sacīja, ka ar DMMS šāda veida sadarbība — izstāde — bijusi pirmoreiz. Viņa uzsvēra audzēkņu, bet īpaši skolotāju milzīgo ieguldījumu, lai bērni varētu radīt tik lielus darbus. Par izstādi un mācībām DMMS Mākslas nodaļā pastāstīja L. Celma, D. Čodera, kas pasniedz gleznošanu, kompozīciju un mākslas valodas pamatus, un S. Dadze, kas māca zīmēšanu un darbu materiālā. Klusās dabas un mandalas — 7. klašu nobeiguma darbi, kā arī stilizētie pašportreti — uzdevums 6. klasei, tapušas D. Čoderas vadībā. Viņa norādīja — ja kādam trūkst pacietības, to var apgūt DMMS. Nobeiguma darbi prasa daudz pūļu. Darbs pie tiem sākas martā, un pabeidz maijā. Pērn bijis ne tikai jāizveido dekoratīva mandala krāsās kompozīcijas priekšmetā, bet arī jāuzraksta par tām pētījums mākslas valodas pamatos, līdz ar to klase guva padziļinātu ieskatu par mandalām. Komisijas priekšā darbs bijis jāaizstāv, tad arī atklājies, vai autors ir sapratis internetā sa-

sākuši, bet pārstājuši nākt, atgriezties. Uzsākt nekad nav par vēlu!

Nākamo izstādi Dundagas vidusskolā veidos DMMS absolventu Lienas Rumpes un Katrīnas Zosas darbi. K. Zosa tagad mācās Rīgas Dizaina mākslas vidusskolā, bet L. Rumpes — Jaņa Rozentāla Rīgas Mākslas vidusskolā. Interesanta varētu būt arī viņu tikšanās ar klasesbiedriem izstādē.

25. XI pēcpusdienā vidusskolas audzēkņi savus spēkus izmēģināja DMMS radošajā darbnīcā, gatavojot māla svečturus. Darbnīcu vadīja veidošanas skolotāja Silvija Vansoviča, viņai palīdzēja desmitklasniece Anna Lagezo, kas pavasarī beigusi DMMS. Meitene teica, ka viņai šīs skolas pietrūkst. Matīss Majevskis no 6. b klases atzinās, ka agrāk apmeklējis DMMS, taču tad apnīcis to darīt. Uz darbnīcu atnācis tāpēc, ka vēlējies atcerēties, kā tas ir — strādāt ar mālu. Savukārt Žanete Bergmane DMMS mācās flautas spēli, bet šīs dienas stāstījums viņu ieinteresējis, tāpēc arī atnākus.

Paldies skolotājai S. Bražei, kas rosīgi gādā par izstādēm un tikšanās reizēm vidusskolā! Paldies arī DMMS Mākslas nodaļas skolotājām par ieguldīto darbu, mācot skolēniem apgūt mākslas pasauli!

Diāna Siliņa

Reiz Ziemassvētkos...

Nedēļu pirms Adventa luterāņu draudze pēc dievkalpojuma rīkoja atmiņu pēcpusdienu, pie tējas tases aicinot atcerēties vecus laikus. Paldies par atsaucību Laumai Mārkonei, Astrīdai Krasonei, Ausmai Birzgalei, Elmai Zadiņai, Valdim Derkevicam, Melānijai Altenbergai, Valdai Bobrovai un Veltai Celai!

Lauma Mārkone dzīvo Dundagas pagasta Kviešos, dzimusi 1931. gadā, kristīta 1934. gadā mācītājmuižā, 1947. gadā Laumu iesvētījis Augusts Briedis. Lasītāju uzmanībai piedāvājam L. Mārkones stāstījumu par vīru Valteru, draudzes ērģelnieku no 20. gs. 60. gadu vidus līdz 80. gadu sākumam.

«Valters Mārkons nebija draudzes padomē, bet darīja dažādus darbiņus. Vasarsvētkos viņš gādāja bērziņus, bet uz Ziemassvētkiem uztraukumi bija lielāki. Visi meži kolhozam, bet egles vajag! Tajos laikos jau divas egles baznīcā lika. Iet un staigā, un meklē, vienam zāģis, otram cirvis. Togad bija lieli sniegi! Pēcpusdienā esam sameklējuši. Labi, nocērt, izvelk ārā, mežkantē, grāvmalē atstāj un priecīgi iet uz māju. Vedīs rīt. Šoferis Griša pa klusam jau bija sarunāts.

Nākamajā rītā ejam pēc eglēm. Bet ceļā šķūris vienai eglei puse zaru noplēsis! Ko nu? Vīrs ne vārda nesaka, ceļam pāri un otrā pusē uzreiz cērt. Griša arī klāt, lai arī gucūls, bet ļoti labs cilvēks bija. Lai viņam vieglas smiltis! Paņēma abas egles, arī no apskādetās kādus zarus.

Vīri aizbrauc ar smago, es fiksi uz autobusu. Bet no Kalķiem brauc Vilmanis, brigadierai Strēlnieku Ainai vīrs, un mani uzņem. Ierauga mašīnu un prasa: kas par eglēm, kur ved? Es saku: droši vien jau kaut kur tālāk brauc... Numurs ar zariem aizsegts...

Dundagā ienes egles baznīcā, viss kārtībā. Vakarā koristes aizgājušas egles pušot un priecājušas, cik smukas. Dieviņš palīdzējis! Tas bija kādu laiku pēc vētras, varbūt 70. ga-

du sākumā.

Valteram mājās bija ērģeles, un svētritos viņš uzspēlēja. Šo to pa bišķam, nekādas skolas viņam nebija. Kad nu [iepriekšējais ērģelnieks] Tons vairs negāja uz baznīcu ērģeles spēlēt, vecā Tonene vienreiz man uz ceļa saka: nevajag sveci zem pūra likt! Dau-

• **Luterāņu draudzes koris 20. gs. 80. gadu sākumā. 1. rindā no kreisās: nezināma, Herta Tiesa, Jānis Grīvāns, Vilma Šmeliņa, Berta Avota un Irma Gulbe; 2. rindā Ilga Jaunbelzēja, Emīlija Jānberga, Alise Ķierpe, Minna Klauberga, Zelma Ozoliņa, Mice Rudzīte un Elfrīda Zemele; 3. rindā Jānis Pētersons, draudzes ērģelnieks Valters Mārkons, Vilis Freibergs un Francis Kristlībs.**

dzi jau zināja, ka Valters spēlē. Bet viņam bija liels uztraukums. Pienāk Ziemassvētku vakars, un Valters aiziet. Un redz, ka Tons pats arī atnācis! Nu ir pavisam bailīgi! Tons vēlāk teicis: ja tu tik labi nevari, tad labāk nebendē nervus. Valters man pēcāk saka: Tons laikam negrib, ka es eju. Bet koristi ne-līkās mierā, un tā viņš iesāka un spēlēja. Ja kādreiz nevarēja izspēlēt, tad pazemināja notis.

Reiz viņš dzimšanas dienā sataisījis uz baznīcu. Atnāk ciemiņi, tie sēž un gaida divas trīs stundas. Valteram baznīca bija pirmajā vietā».

Diāna Siliņa un Alnis Auziņš

Dundadznieks nākamgad!

Avīze jaunā veidolā, krāsaināka, turpmāk iznāks mēneša vidū. To vajadzētu saņemt katram novada iedzīvotājam savā pastkastītē — bez maksas. Katrs jauns iesākums ir pilns neziņas, iespējami dažādi misēkļi. Ja pēc 17. datuma avīzes nav, lūdzam ziņot redakcijai.

Priecīgus svētkus!

Novada bibliotēkās

Projekti augstvērtīgai grāmatai

Ar Kultūras ministrijas un Valsts kultūrkapitāla fonda atbalstu šogad Latvijā īsteno divus kultūras projektus. Abos iesaistīta arī novada bibliotēka.

Novada bibliotēka veiksmīgi piedalījās projektā *Augstvērtīga tulkotā un oriģinālliteratūra bibliotēkās*, kurā bija iesniegti 74 projekti, atbalstīti 55, iesaistot 456 bibliotēkas. Mūsu bibliotēkas ieguva 57 grāmatu kolekciju par 443,55 €. Nesen uzzinājām, ka mūsu bibliotēka iekļauta arī projekta *Publisko bibliotēku kapacitātes stiprināšana grāmatu un citu izdevumu iegāde nacionālās identitātes un sabiedrības saliedēšanas veicināšanai* sarakstā. Bibliotēku ieguvums būs vēl 27 augstvērtīgas grāmatas.

Abi projekti atbalsta un sekmē augstvērtīgas tulkotās un latviešu oriģinālliteratūras izdevumu pieejamību bibliotēkās.

Atgādinām aizmārsām

Novada bibliotēkas aicina lasītājus parādniekus decembrī izdarīt labu darbu: atnest nenodotās grāmatas. Tās grib lasīt arī citi! Grāmatas iegādātas par pašvaldības līdzekļiem un domātas, lai tās lasītu daudzi, nevis vairākus gadus turētu personiskajā grāmatu plauktā.

Ruta Emerberga

Lai ugunsdrošs svētku laiks!

Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienests (VUGD) aicina ievērot drošību.

Pirms sveces aizdegšanas tā jāatbrīvo no visa veida iepakojuma un jāizlasa lietošanas pamācība. Sveces stabili jānovieto uz nedegošas virsmas. Nekad nenovietojiet sveces citu siltuma avotu tuvumā, piemēram, uz televizoriem, radiatoriem, iekurtām krāsnīm vai kamīniem.

Nelieciet sveces audumu, aizkaru un mēbeļu tuvumā.

Nepieļaujiet, lai liesma nonāktu tiešā saskarē ar dekoratīvajām sveču aplikācijām, svečturiem, stiklu, jo tas var saplīst.

Uzmaniet, lai svece būtu bērniem un mājdzīvniekiem nepieejamā vietā.

Dekoratīvās želejveida sveces ar dažādiem rotājumiem nav paredzētas dedzināšanai.

Dedzināt svecītes eglītē ir ļoti bīstami.

Neatstājiet degošas sveces bez uzraudzības, pat ne uz īsu brīdi! Dodoties prom no šīs vietas, kā arī pirms gulētiešanas pārliecinieties, ka svece ir nodzēsta.

Nevietojiet sveces Adventa vainagā tieši

uz degtspējīgiem priekšmetiem, iestrādājiem vainagā stabilus un nedegošus svečturus.

Ja svētku dekorācijām izvēlaties elektriskos rotājumus — virtenes, atcerieties, ka iekšējām paredzētās virtenes nedrīkst lietot ārpus mājas, jo spuldzītes neizturēs gaisa temperatūru un sabojāsies. Rūpīgi izlasiet instrukciju un aplūkojiet marķējumu uz virteņu iepakojuma, vai tā domāta lietošanai telpās vai ārā. Ja izmantojat jau lietotas elektrisko spuldziņu virtenes, pārliecinieties, vai tās nav bojātas.

VUGD visiem Latvijas iedzīvotājiem novēl mierīgu un drošu Adventa laiku! Ja tomēr notikusi nelaime, nekavējoties zvaniet pa tālruni numuru 112!

Viktorija Gribuste, VUGD Preses un sabiedrisko attiecību nodaļas vecākā speciāliste

Dundagas novada pašvaldība ziņo par nodomu pagarināt aizliegumu audzēt novadā **ģenētiski modificētos kultūraugus**. Viedokļus, priekšlikumus un iebildumus iesniegt līdz 21.01.2015. novada pašvaldībā Pils ielā 5-1, Dundagā, Dundagas pag., Dundagas nov., LV-3270 vai Kolkas pagasta pārvaldē **Brigās**, Kolkā, Kolkas pag., Dundagas nov., LV-3275.

Dzimtas saknes meklējot

23. XII plkst. 17.00 pils salonā žurnālists un filmu producentu Rubens Makarovs (Maskava) stāstīs par savas dzimtas latviskā zara meklējumiem.

R. Makarova mātes līnija nāk no Dundagas pagasta Gancmaniem. Rubena vecvecmāmiņa Agnese jeb Nēze Emīlija Gancmane Pirmā pasaules kara laikā nonākusi Krievijā un vēlāk tur nodibinājusi ģimeni. Agneses vecāki bija Ernests un Karolīna Gancmani. Pati Agnese ar savu mazo meitiņu Ninu vienu reizi, burtiski vienu diennakti 1925. gadā ir ciemojusies Dundagā, satikusi savus tuviniekus. Savukārt pats Rubens vienu reizi kopā ar savu mammu Margaritu jeb Māru arī ir bijis Dundagā — gandrīz pirms 40 gadiem.

Aicināti visi interesenti, bet īpaši Gancmanu dzimtai piederīgie.

Nesēdi mājās!

Tu taču redzi, šis cilvēks jūtas pilnīgi viens. Uzliec roku viņam uz pleca, un viņš vairs nebūs viens!

Ja ziemas dienas un vakari liekas tumši, ja gribas ar kādu parunāt, padalīties savās zināšanās un prasmēs, bet nav ar ko, tad nesēdi mājās.

Atnāc 22. XII plkst. 10.00 uz kultūras namu biedrības *Sendienas* telpās. Būsim kopā!

Ja tevi interesē, ko mēs darām, piezvani pa tel. 26559472 Baibai.

SIA *Dundagas meži* sniedz kokmateriālu zāģēšanas, izvešanas, aizvešanas pakalpojumus. Pērk mežus, cirsmas. Dundagas novads, telefons 29132242, e-pasts fitoo@apollo.lv

Dailis Rērihs (1963), Kārlis Nierliņš (1936), Rihards Valdemārs Bērziņš (1930), Alberts Švāgers (1961), Mona Lādīte (1930), Ivans Karelovs (1949), Uldis Plešs (1959), Rēna Liepiņa (1938), Ērika Brūklīņa (1938), Jekaterina Alsberga (1923), Ādams Švede (1943), Aleksandrs Pobrežņijs (1949)

«Dundadznieks» Nr. 22 (193) 2014. gada decembris.

Dundagas novada pašvaldības izdevums, iznāk reizi mēnesī, reģistrācijas nr. 000702696.

Adrese: Dundagas pils, Dundaga, LV-3270.

Redkolēģija: Alnis Auziņš (redaktors, tālr.: 63237858, epasts: alnis@dundaga.lv), Gunta Abaja, Baiba Dūda, Lauris Laicāns, Aivars Miška, Aldis Pinkens, Visvaldis Radelis, Diāna Siliņa un Smaida Šnikvalde.

Publicētie materiāli ne vienmēr pauž redakcijas vai izdevēja viedokli. Par datu pareizību atbild tos snieguši amatpersona, citos gadījumos — raksta autors, intervijās — arī intervējama. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz «Dundadznieku».

Iespiests Talsu tipogrāfijā. **Metiens:** 400 eks. **Internetā:** www.dundaga.lv/avize

Kārlis Ludevīgs

08.01.1922.–02.12.2014.

Kārlis Ludevīgs bija kā dzīva 20. gadsimta vēsture. Zināja vēl stāstus par vectēva tikšanās ar baronu Ostenzakenu, tēva piedalīšanos 1905. gada revolūcijā, izsūtīšanu un atgriešanos no Sibīrijas.

Ciemojoties redakcijā, kad tā atradās pils 1. stāvā, sirmajam vīram prātā nāca bērniības un pusaudža gadi, kad Kārļa tēvs bijis pils pārzinis un ģimene te dzīvojusi.

Apbrīnojama ir to cilvēku patriotiskā stāja, kas dzimuši brīvajā Latvijā starpkaru laikā. Arī Kārlim tā piemita. Jau 14 gados iestājies *Latvijas vanagos*. «Mums bija glīta josta ar lielu sprādzi, uz tās emblēma ar uzrakstu *Stāviet stipri par Latviju!*», viņš reiz stāstīja. Izlaidumā rakstnieka Jāņa Jaunsudrabiņa uzdāvināto grāmatu *Tev mūžam dzīvot, Latvi-*

jal Kārlis bija paņēmis līdzī uz Vāciju.

Viņš bija dziļi iesakņojies Dundagas pusē, kur nodzīvojis visu mūžu, vien trīs gadus piespiedu kārtā pavadījis Vācijā un pēc tam veselu gadu mērojis ceļu atpakaļ uz Dundagu. Pa ceļam gājis visādi, bet, esot pie Latvijas robežas un ieraugot mazu meža celiņu, pārņēmis liels savilņojums.

Šaipusē 25 gadus nostrādājis par mežsargu un bijis pārliecināts — ja dzīvotu otrreiz, noteikti atkal būtu mežsargs. Arī Dundagas luterāņu baznīcas Ziemassvētkiem kuplākās egles bieži vien izraudzījās viņš. Zināja, kur tās aug.

1939. gadā Kārlis iesvētīts Dundagas luterāņu draudzē. Atzinis, ka uz mācītājiem nav skatījies, uz baznīcu gājis savas ticības dēļ.

Kārlis labprāt stāstīja savas atmiņas. Ar viņa līdzdalību *Dundadzniekā* esam publicējuši vairākus rakstus par viņa piedzīvoto dažādos laikos.

Diāna Siliņa